

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER 2017

Zeynep Cemali Öykü Yarışması **5**

Sunum **Dr. Müren Beykan 7**

2017 Ödülleri

Rüzgâr Asya İnce **14**

Denizlerin Avcıları Ekin Toygur **21**

Kuyu Fatma Vural **30**

Sözcüklerin Dayanışması Pelin Biçen **35**

2017 Okumalık Öyküler

Simit Arabası Deha Batu Sune **50**

Kelebeklerden Bulutlara, Bulutlardan Kuşlara... Eylül Albayram **56**

Denizin Ortasında Eylül Erçin **60**

Bir Yağmur, Bir Delik ve Kavuşma Nehir Çelikel **68**

Küçük Erikçik Sude Nur Ayaz **73**

Çamurlu Botlar Yiğit Deniz Dal **76**

Ben Sarı, Hırçın ve Benekli Zülküf Cengiz **81**

Zeynep Cemali Öykü Yarışması

Güneşli Kitaplığı'nın 2011'den beri her yıl düzenlediği Zeynep Cemali Öykü Yarışması, yedinci yılını tamamladı. Çocuk edebiyatımıza birbirinden değerli 8 kitap armağan eden ve veriminin doruğundayken, 2009'da aramızdan ayrılan öykücü Zeynep Cemali'nin anısını yaşatmayı amaçlayan yarışma, ilköğrenme çağına adım atan çocukları edebiyata yakınlaştırıyor, geleceğin yazarlarının yetişmesine öncülük ediyor.

Milli Eğitim Bakanlığı tarafından da duyurulan Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na, Türkiye genelinde 6, 7 ve 8. sınıf öğrencileri katılıyor. Her yıl değişen seçici kurulları edebiyatımızın önemli isimlerinden oluşan yarışmanın teması, Zeynep Cemali'nin artık birer klasik sayılan roman ve öykü kitaplarından o yıl için seçilen bir cümleye dayanıyor.

Yarışmanın 2017 teması "dayanışma" için öykülere kılavuzluk eden cümle, Cemali'nin çocukluk anılarını öykülediği kitabı *Çılgın Babam*'den "Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi," olarak belirlenmişti. Gençler öykülerini önceki yıllarda kardeşlik, hoşgörü, arkadaşlık, umut, cesaret ve adalet temalarında yazmıştı. ■

Gençler en çok arkadaşlarıyla dayanışmayı önemsiyor.

Dr. Müren Beykan

Ocak ayının ilk günlerinden başlayarak Günışığı Kitaplığı'na, ülkenin değişik köşelerinden "dayanışma" öyküleri yağdı ve mayıs ayı ortasında yarışmamız 7. kez sonlandı. Elimize ulaşan öykülerin 500'e yakını, genç yazarları katılım koşullarına uyduğu için yarışmaya kabul edildi.

"Dayanışma"yı öyküsünde anlatmayı başaran öğrencilerimiz bu yıl Faruk Duman, Feridun Andaç, Gaye Boralıoğlu, Müge İplikçi ve Müren Beykan'ın oluşturduğu seçici kurulun değerlendirmesiyle belirlendi. Etkileyici, iyi öykülerin arasından, 4 gencimizinki ödülle değer bulundu.

Eşit ödüller alacak bu dört gencimiz: TED Ankara Koleji'nin geçen yıl 8. sınıf öğrencisi olan Asya İnce; ODTÜ Geliştirme Vakfı Ankara Ortaokulu'nun geçen yıl 7. sınıf öğrencisi olan Ekin Toygur; Ordu-Korgan, Çayırkent Şehit Nevzat Çatık Ortaokulu'nun geçen yıl 6. sınıf öğrencisi olan Fatma Vural ve Diyarbakır, Özel Ortadoğu Koleji'nin geçen yıl 6. sınıf öğrencisi olan Pelin Biçen. Öğrencilerimizi candan kutluyoruz.

Her yıl olduğu gibi, dereceye giremeye de, seçici kurul üyelerinin dikkatini çeken yedi öykü, bu kitapçığın “Okumalık Öyküler” bölümünde yer almaya hak kazandı. Samsun, Mersin, İstanbul, Denizli, Gaziantep ve Diyarbakır’dan öykü gönderen, yazar adayı gençlerimizi de kutluyoruz. Hiçbirinin “kalemimi” elinden bırakmamasını, yazmaya her zaman devam etmelerini diliyoruz.

Hep önemli bulduğumuz karşılaştırma: Devlet okullarından ve özel okullardan katılım, bu yıl da birbirine yakın sonuçlandı. Yine 6. ve 7. sınıfların ilgisi yoğundu ve tabii, sınava hazırlanan 8. sınıflardan, öbür sınıfların yarı oranında öğrenci zaman ayırabilmişti öykü yazmaya. En çok öykü yollayan iller, hep olduğu gibi, İstanbul, Ankara ve İzmir’di. Manisa ve Muğla’dan öğrencilerin her zamankinden fazla öyküyle katılması sevindirdi. Yedi yıldır öykü yazmayan illerin –Amasya, Bayburt, Bilecik, Bingöl, Çorum, Hakkâri, Iğdır, Kırşehir, Siirt, Sinop– ve az sayıda öyküyle, katılımını hayli çekingen bulduğumuz Adıyaman, Artvin, Gümüşhane, Kars, Kilis, Şırnak, Tunceli, Uşak gibi illerin de 2018’deki yarışmada bizleri şaşırtmasını hevesle bekliyoruz.

Ülkemizde de, dünyada da tüm canlılar için son yıllarda giderek artan küresel bir ihtiyaç “dayanışma”. İnsanlar için olduğu kadar öteki canlılar için de yaşamsal önemde. Umut ettiğimiz gibi, bu yıl “dayanışma” temasına bağlı yazan gençler, hem insan yaşamındaki, hem hayvanların ve bitkilerin yaşamındaki dayanışma olasılıklarını, ilginç kurgularla öyküleştirmişler. Büyük çoğunluğun, insanın insanla dayanışmasını temel aldığını da belirtmemiz gerek.

Özellikle aile içinde ya da kardeşler arasında dayanışmayı konu almış 40 dolayında öykü okuduk. Komşular arasında dayanışma, 30’dan fazla öyküye konu olmuş. Yaşlılara, hastalara elbirliğiyle bakmayı işleyenlerin yanı sıra 40’tan fazla genç yazar öyküsünde çeşitli sağlık sorunları nedeniyle dayanışmayı önemsemiş. Yeşil alanlar için dayanışma 15’e yakın, barış için dayanışmaysa 10’a yakın öyküde, şiddet görenle dayanışma 7-8 öyküde işlenmiş.

Ülkenin her köşesinden gençlerin en çok önemsemediği, yazmayı yeğlediği dayanışma ise, arkadaşlar arasındaki karşılıklı bağlılıktan yola çıkılarak kurgulanmış ve 100’ün üzerinde öykü, arkadaşlık bağlarını esas almış. Şaşırtıcı bir sonuç değil bu yaşlardaki yazarlar için elbette. Ancak, şaşırtıcı olan, dayanışmayı, muhtaç olana yardım etmek, büyük bir iyilik yapıp gönenmek olarak düşünen öğrencilerin azımsanmayacak sayıda oluşu. Bir o kadar öykü neredeyse sadece iyilik yapmak üzerine kurgulanmış, bir o kadarı da dayanışmanın “elbirliği etmek” gerektirdiğini unutuvermiş. Üstelik, kocaman yardımları bir sefer yapınca, yaşamlar toptan kurtulur diye umut etmiş gençler.

Çocukluk, gençlik ne güzel; bir ay çalışıp topladığı parayla bütün maddi sorunlarını çözebiliyor ya da yeterli para buldu mu, en ölümcül hastalığı bile yenmenin mümkün olduğu umudunu taşıyorlar. Geçen yılların öykülerinde de okumuştuk bu umutları, bu yıl da benzerleri sıkça çıktı karşımıza.

Ülkenin neresinde, hangi kültür içinde yaşıyor olursa olsun, belki dijital iletişimden yararlanıyor gençler ya da onlara anlatılanları gönül gözüyle dinliyorlar ve doğal olarak, pek çok olaydan benzer oranlarda etki-

leniyorlar. Örneğin, down sendromlu koşucu çocukların yarış sırasında yere kapaklanan arkadaşlarını fark edince, yarışmayı bırakıp, ona yardım için geri döndükleri videodan hepimiz gibi etkilenmişler; Hatay, Diyarbakır ve Muğla'dan, özellikle bu konuyu işleyen öyküler geldi.

İstanbul'un Beykoz semtinde bir kuyuya düşen ve uzun kurtarma çalışmaları sonucu çıkarılabilen köpeğin haberi de iki ayrı öyküye konu olmuş. İşte bunlardan biri, Ordu'nun kasabasında yaşayan Fatma Vural'ın, kurtarıcıları tarafından Kuyu adı verilen köpeğin gözünden yazdığı etkili öykü, ödüle değer bulundu.

Anne baba kaybı, yoksulluk, ölümcül hastalıklar ve savaş... Çocuklarda travma yaratması kaçınılmaz bu küresel, toplumsal ve bireysel kâbuslar "dayanışma" öykülerinde de önemli oranda yer bulmuş. Onlarca öyküden, "Yaşam çok adaletsiz!" haykırışı yansiyordu. 70'ten fazla öykü, ebeveynini yitiren bir kahramanın hayatına ilişkindi. 40'tan fazla öyküde yoksulluğun acılarını, 16 öyküde de yetimhanede büyüyen karakterleri okuduk. Aile içi şiddeti irdeleyen 10, akran zorbalığını sorgulayan 11 öykü saydık.

2017'nin bir başka ödüllüsü Pelin Biçen de, kayıbdan kaygı duyduğu yaşlı bir aile büyüğünün sırlarına ortak olan kahramanına sözcüklerle dayanışmayı işaret etmiş.

Lösemi ve başka kanser türleri, tümör, koah ve benzeri kötü hastalıklar 50'nin üzerinde öyküde kahramanların kaderini belirlerken, 7 öyküde organ bağışı, 5'inde de pahalı ameliyatla kurtulma, "dayanışma"nın ana konusuydu. 25 öyküde trafik kazası acılara neden olmuş; 8 öyküde de intihar yaşanmıştı. Öte yandan, 40

dolayında öykü savaştan söz etmiş, 5 tanesi Çanakkale Savaşı'nın acılarını hatırlatmış, 10 öyküdeyse Atatürk anılmıştı. Bu yıl mültecilerden söz eden öykü sayısı nispeten azdı. 15 dolayında öyküden 8 tanesi doğrudan bu acıyı ifade ediyordu.

Sadece kız karakterlerle 20'ye yakın, sadece erkek karakterlerle 30'a yakın öykü yazılmıştı. Cinsiyetçilikten ziyade kolaylarına geldiğini düşünmeli, çünkü oğlanlar kızları oğlan gibi, kızlar da oğlanları kızlara özgü ayrıntıcılıkta betimlemişlerdi.

Yazar olan ya da olmak isteyen 7 öykü karakteri varken, kitap okuyan karakterler 15'ten fazla öyküde yer almıştı. Bu arada, 19 öykü yabancı bir ülkede geçiyordu ya da yabancı isimli karakterlerle, 9 öykü de Suriyeli karakterlerle kurulmuştu. 6 öyküde ağacı, doğayı koruma mücadelesi, 11'inde hayvan sevgisi işlenmiş; 11'inde deprem ve sadece 2 tanesinde kentsel dönüşüm konu edilmişti. Farklı illerden 6 öyküde çocuk yaşta zorla evlendirme, 2'sinde çocuk yaşta gebelik, öykünün çatısını oluşturuyordu. 2017 ödüllülerinden Asya İnce de, yaşadığımız bunca hoyrat dünyada deliliğe bir tür övgü dillendirmiş ki, anlatımıyla etkileyici.

"Dayanışma" derken, illa ki insanlar arasında olacağını neden düşünelim! İşte, kimi gençler kuşlar arasında, ağaçlar arasında var saydığı dayanışmaları öyküleştirenken, kimisi de kitaplar arasında ya da akreple yelkovan arasında, hatta Dünya ile öteki gezegenler arasında dayanışma kurgulamıştı. Fantastik ve bilimkurgu türünü yeğleyen bu öğrenciler, zoru seçtikleri için her zaman dikkatimizi çekiyor. Mitolojik Sirenler'i öyküsüne başarıyla harmanlayarak yarışmanın ödülllerinden birini kazanan Ekin Toygur da bu gençlerden biri.

2018 yarışması için hazırlıklar tamamlandı. Seçici kurulunda yine, edebiyatımızın önemli ustalarından Çiğdem Sezer, Fadime Uslu, Semih Gümüş, Turgay Fişekçi ile ben görev alacağız. Yarışmanın raportörü yine Hande Demirtaş. Tema “kararlılık” ve kılavuz cümle de bu kez, sevgili Zeynep Cemali'nin, içinden Siyami adlı hınzır bir kedinin geçtiği öykülerini toplayan *Öykü Öykü Gezen Kedi* adlı kitabından: “*Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu.*”

Çocuklara laf geçirmek değil, onlara kulak vermek kıymetli. Sanal dünyaya kendilerini fazlaca kaptırdılar diye sürekli yakındığımız çocuklardan, gençlerden, bu yıl Zeynep Cemali Öykü Yarışması'na ulaşan 500'e yakın öyküde sadece 11 tanesi internetten söz etmişti. Okuyup yazmakla ilgilenen, belki kendisi bile fark etmeden edebiyata yakın duran bu gençler, dünyalarını pekâlâ dijitalin ötesine taşıyabiliyor demek ki. Sevin-dirici olan, onların öykülerle bize yansıttığı en karanlık duygularda bile aydınlığa dair, canlıların birlikteliğine dair umut olması. Yeryüzünde tüm canlıların bir arada yaşayabilmesinin sırrı, gençlerin yüreğinde saklı besbelli. Onların öykülerine kulak vermeyi başarmaksa bize kalmış. ■

2017 teması

DAYANIŞMA

“Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi.”

Zeynep Cemali'nin *Çılgın Babam* kitabından tema cümlesi.

SEÇİCİ KURUL

Faruk Duman
Feridun Andaç
Gaye Boralioğlu
Müge İplikçi
Müren Beykan

*Temayı ironik bir bakış
açısıyla kurguladığı,
yetkin bir öykü dili ve
anlatım gücüne sahip
olduğu için...*

Asya İnce

8. sınıf öğrencisi
TED Ankara Koleji

“Sınıfın bir köşesine içimde kalanlarla oturduğumda düşüncelerimin duygularıma yenik düşmesinden 10 dakika 5 saniye 17 salise sonra bu öyküyü yazmaya karar vermiştim. Yaşayamadığım bir salı ertesiydi; hikâyelerin azaldığı bir perşembe öncesiydi. Hem dostlukların bittiğini öğrendiğim bir gündü hem de dostlarımın en yakınımda olduğunu. Her zaman birbirinin yanında olmanın, dayanışmanın ne olduğunu anladığım bir gündü aslında. Birkaç haftadır aklımı kurcalayan kelimelerle masanın başına falan oturmamıştım. Beklenmedik bir anda, bambaşka yazılar için düşündüklerimi kalemin ucuna toplamaya karar vermiştim. Çiçek kokan defterimin sarı sayfalarını karşıma aldığımda, biraz kalbimin sokaklarında dolaşmıştım. Kaybolduğumu anladığımda kalemi elime aldım. Kaybolmak güzeldir; aklını toplayamazsın, yönünü bilemezsin, yaşarsın sadece. Bir rüzgâr gelip tüm rüyaları uçurmuştu ve geriye sadece ben kalmıştım, birkaç tane de kanadı kırık kelime.”

RÜZGÂR

Bugün, salı ertesi. Bugünlerin yaşanmadığı, yarınların gelmediği, dünlerin bitmediği bir gün. Bugün, perşembe öncesi. Hayatı bırakıp herkesi terk ettiğim, yokluğun çoğaldığı ve hikâyelerin azalıp mutlu sonların tüendiği bir gün. Bugün, bittiğim gün.

Hani vardır ya, o noktaya neden ve nasıl geldiğin önemli olmaz. İşte, tam öyle bir durum.

Hastanenin soğuk koridorlarından birindeydim. Koridorun sonunda bir kapı vardı, içeri girdim. Büyükçe bir salondur burası. Kimi tavana bakıyor, kimi kendi kendine konuşuyordu. Birbirlerinin elinden tutup ortalıkta dans edenler vardı. Yaşlıca bir kadınsa, salonun ortasındaki büyük masada oturuyordu. Boş gözlerle etrafı izliyordu. Teyzenin yanına gittim.

“Neyin var teyze?”

İç geçirdi. “Bekliyorum.”

Yanımdaki boş sandalyeyi çekti oturdum.

“Neyi?”

“Güzel günleri...”

Bir süre, oturduğum sandalyeden etrafa baktım. Boş umutlarla, yaşadıklarımı gerçek sanan bir dolu insanı izledim. Onlarsa bana bakıp gülümsüyor, alkışlıyorlardı. Kalktım. Sandalyeyi salonun ortasına koydum, üstüne çıktım. Boğazımı temizledim.

“Sevgili kardeşlerim, deli kardeşlerim... Hepimiz bekliyoruz. Nefes almaya başladığımız andan beri bekliyoruz. Kimimiz ölümü bekliyor, kimimiz yaşamı, sevgiyi ya da mutluluğu... Zaten anamız bizi bekleyelim diye doğurmuş. Siz de bekliyorsunuz. Güzel günleri bekliyorsunuz, buradan çıkıp size deli diyerek, sahip olduğunuz bu yüce özelliği küçümsemeyi bırakmalarını bekliyorsunuz. Oysaki delirmek, yaşamaya verilebilecek en güzel tepki.”

Sandalyeden indim, tavanı izleyen birinin yanına gittim. Bana döndü, elindeki boya kalemiyle elime bir şey çizdi: Bir kalp!

“Tek ihtiyacımız sevgi...”

Ses, görüntüden farklı hareket etmeye başladığında kafamı masaya koydum. Sesler böyle daha iyi duyuluyordu.

Sonra kafamı kaldırdım, ayağa kalkıp salonun içinde yürümeye başladım.

“Onlar, sizi kıskanıyorlar. Evet, kıskanıyorlar. Hayal edebildiğiniz için, yaşadığınız için, hâlâ rüya görebildiğiniz ve rüzgârlara kapılıverebildiğiniz için, ay ve güneşi gökyüzünde birlikte görebildiğiniz için kıskanıyorlar.”

Bir duvarın önünde durduğumda, yaşlı bir teyze ördüğü atkıyı boynuma doladı. Konuşmaya devam ettim.

“O beklediğiniz günler gelmeyecek. Maalesef dayanışma, sevgi, insanlık gibi bazı kavramlar artık aramızda olmadığından, o günler gelemeyecek.”

Biraz durdum. Konuşmadan salonun içinde birkaç tur attım.

“Dayanışma... Dostlarla elde ettiğimiz şu mutluluklar vardır ya, sizlere ömür. Geçen gün evinde ölü bulundu. Dostluk da dayanışmanın ölümüne katlanamayıp çıldırdı; bizlere de işte böyle tarihi geçmiş dostluklar kaldı.”

Bir amcanın yanına oturdum. Pencerenin önündeki koltuktaydık. Dışarı baktım.

“Eskiden –ilkokuldaydım sanırım, pek sevdiğim bir arkadaşım vardı. Adı Rüzgâr’dı. Bizim marangoz bir gemi yapmıştı. İstiyorduk istiyorduk, vermiyordu. Sonra bir anlaşma yaptık; biz onun kümesinden yumurtaları toplayacaktık, o da bize gemiyi verecekti. Yaşlı adamdı, kendisi toplayamıyordu. Kümese gittik. Ben içeri girdim. Rüzgâr girmede. ‘Korkuyorum,’ dedi. Elini tuttum, içeri aldım onu. Bir anda tavuklar kanatlarını çırpırmaya başladı, uçuştular. Biz hem kümesin içinde koşturuyor, hem de gülüyorduk. Üç yumurta vardı, hemen aldık onları. Düşürmemeye çalışa çalışa dükkâna geldik. Biz marangoza yumurtaları verdik, o da bize gemiyi. Geminin içine iki kâğıt parçası yerleştirdik –Gözümüz kapalı, ablamın kitabından iki cümle seçip onları kesmiştik. Sonra da gemiyi suya bıraktık, Rüzgâr’ı toprağa –Gözlerim dolmuştu, belli etmemek lazım. İnsanlık gibi o da amansız bir hastalığa yakalanmıştı. Herkes bir gün ölecekti, değil mi?”

Ayağa kalktım, sandalyeye yeniden çıktım. Sesimi yükselttim.

“Onun gittiği gibi, dayanışma da, sevgi de, dostluk da bizleri terk etmişti. Ben çok çabaladım, evet. İnsanlık için çok çabaladım. Ama insanlık çok ilerlemişti, artık görünmüyordu. Siz, sevgili deli kardeşlerim gibi birçok insanla konuştum. ‘Tutunamayanlar’ zinciri açtım, sırf dayanışma yeniden aramıza dönsün diye. Ama onlar bana, ‘Boşuna uğraşma, zamanını öldürme,’ dediler. Oysaki unuttularlardı, zaman zaten ölümdü.”

Bu sırada, yüzü farklı renklerle boyalı biri bana seslendi.

“İnşallah toparlarsınız.”

“İnşallah siz toparlarsınız, parçalarımı yani.”

Kapının önüne geldim.

“Sevgili deli kardeşlerim, üzülmeyin. Bekleyin. Elbet bir gün, bazı şeyler geri dönmese de, insanlar sizler gibi olmak için çok uğraşacaklar. Unutmak isteyecekler. Ama çok acı çektikleri için deliremeyecekler, unutamayacaklar. Çünkü insanlar hiç şiir okumamış kadar kötüler.”

Bu sırada, bir hemşire içeri girdi. Elimle durmasını işaret ettim.

“Sevgili deli kardeşlerim, ben şimdi gidiyorum. Dayanışmanın, insanlığın, hatta sevginin izlerini toplamış gidiyorum.”

Arkama döndüğümde hemşire bana baktı.

“Aşk olsun, yapılacak şey miydi bu? İçeri böyle giremezsiniz.”

“Aşk olsun hemşire hanım, yeter ki aşk olsun.”

Hemşire hiçbir şey demeden yanımdan uzaklaşıp birine ilaç vermeye giderken kapıdan çıktım. Çıkarken de bağırdım: “Deliriyorum, o halde varım!”

Hastaneden çıktıktan sonra terk edilmiş bir apart-

manın çatısına çıktım. Çatının ucuna oturup bacaklarımı aşağıya sarkıttım. Tüm şehir ve tüm hayat, işte şimdi tam karşımdaydı. Kendi kendime konuşmaya başladım:

“Korkuyu beklerken tutunamayanlar, tehlikeli oyunlar oynayarak oyunlarla yaşayanlara dönmüşlerdi. Köşede dört büyük kitap duruyordu. Mutfakta dayanışma ve dostluğun helvası kavruluyordu –Fıstıklı helvaydı, rahmetli pek severdi. Emekli Hüsammettin Albay –Sadece albay desek olmaz, o emekli. Belki de doğduğundan beri emekli bir albaydır– Salim’e, dayanışma ve dostluk için bir çift söz yazdırıyordu. Hikmet, Salim’in hava olaylarıyla ilgili ödevi için poyrazı mı karayeli mi seçeceğini düşünüyordu –Bilge’yi düşündüğünden, buna pek fırsat kalmıyordu aslında. Olric ve Selim her zamanki gibiydi.”

“Ben... ben, bir köşede bekliyordum. Yumurtaları toplamak lazım, yoksa gemi elden gidecek. Hadi Rüzgâr, şu yumurtaları toplayalım... O geride kalmıştı, değil mi? Unutmuşum... Beraber yapacağız her şeyi, değil mi Rüzgâr? Sen bana yardım edeceksin, ben sana...”

Etrafa baktım. Sıvası akmış duvarlar, yaprakları dökülmüş ağaçlar, boyaları akmış insanlar ve masalları kelimelerden dökülmüş çocuklar... Konuşmaya devam ettim:

“O gün, ölürken yani, kalp atışları yavaşlamıştır belki. Elleri uyuşmuştur, üşümeye başlamıştır. Kahretsin! Diyemezdi ki şimdi, ‘Ben ölüyorum. Gidiyorum. Hem de geri dönmemek üzere gidiyorum.’ Nasıl derdi? Diyemedi...”

Bakışlarımı şehirden oturduğum çatıya çevirdim. Gözüme üç kâğıt parçası takıldı. Hemen yanımda duruyorlardı; aldım. Kâğıtlar yumurta kokuyordu. Saçma-

lama. Sürekli saçmalıyorsun. Senin dayanışmayı yazman gerekiyordu, dayanışmanın ölümünü değil. Sus. Peki.

Kâğıtlardan ilkini açtım, okudum.

“Birlikte öğrenmişlerdi dünyanın kaç bucak olduğunu.”

Diğerini açtım.

“Ama her şeyin bir sonu vardı. Ve sonlar mutluluğu hiç sevmezdi.”

Üçüncüsünü açtım.

“Bak, sahne kapanıyor. Ben ve yalnızlık sahnede. Perdeyi kader kapatıyor...” ■

*Bir deneyimi etkin
bir gözlem gücü ve
tematik zenginlikle
öyküleyebildiği için...*

Ekin Toygur

7. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı
Özel Ankara Ortaokulu

“Yedinci sınıfta da tıpkı önceki senelerde yaptığım gibi, yazarlık ve yazma becerileri seçmeli dersini seçtim. Öğretmenimiz, Türk kültürünün de fantastik edebiyatta kullanılabileceğini anlattı bize. Batı kültürünün gölgesinde kalmamamız gerektiğini, Türk mitolojisine de hikâyelerimizde yer verebileceğimizi iyice anladım. Bu hikâyeyi yazarken, Batı'dan etkilenmeyip kendi kurgumu yaratabildiğim için memnunum. Umarım, kültürümüzü yansıtmaya ve yaratmaya devam ederim.”

DENİZLERİN AVCILARI

Balıkçılar, tan ağarmadan kalkmış, sütliman denize açılmışlardı. Sıcacık evlerinde bıraktıkları çocukları, yataklarında mışıl mışıl uyuyordu. Bu mevsimde deniz çok güzel olurdu. Balıklar güneşin ışığı altında, balıkçılarla adeta oyun oynayarak yüzerdi. Evlerine, ailelerine ağlarının balık dolu olmasının verdiği mutlulukla dönen balıkçılar, kimi vakit ağlarına takılmış hediyelerle şenlendirirlerdi sevdiklerini; bazen bir denizyıldızıyla, bazense yanlışlıkla denizin sularına karışmış kolyeler, bileziklerle... Ama o gün biraz farklıydı. Balıkçılar kasabadaki çocukların rüyalarını süsleyen armağanların yanı sıra, sıradışı bir öyküyle çıkagelmişlerdi.

İki ihtiyar denizci, sarsak adımlarla yaklaşıyor ve tıpkı, kim bilir kaç senedir denize açılan tekneleri gibi bir o yana bir bu yana savrulurak ilerliyordu: Safderun Hasan ve Pinti Hüseyin. Kendileriyle özleştirdikleri satış kıyafetleri, yıllardır kavurucu güneşin altında kalmaktan, sahipleri misali solup gitmişti. Yakaları iliklen-

mekten sararmıştı ve pantolonlarına yapılan yamalar sökülüştü. Bu halde olduklarında (ki çoğu zaman öyleydiler) birbirlerinden ayırt edilmeleri oldukça zorlaşır. Doğal olarak, zaman içinde birbirlerine iyice benzemişlerdi; yüz hatları, tavırları, hareketleri aynılaşmıştı iki dostun.

Çok eskiden beri tanıştıkları söylenirdi. Kasabadaki bazı insanlar, daha çocuk yaşta çekilmiş siyah-beyaz bir fotoğraflarının teknelerinde asılı olduğunu savunurdu hatta. Yeteri kadar büyüüp ailelerinden izin kopardıklarında, tıpkı babaları gibi denize açılmışlardı. Dünyanın kaç bucak olduğunu da birlikte öğrenmişlerdi. Dev dalgalarla ve onlara göre gezegendeki en şiddetli fırtınalarla çekişmiş, hepsinden kurtulmayı da ancak iki kafanın birlikte çalışmasıyla başarabilmişlerdi. Deniz onlara, onlar da denize çok şey öğretmişti.

Tüm bu maceralı hayatın ardından memleketlerine geri dönmüş ve huzur içinde yaşayan yaşlı balıkçılar olarak anılmaya başlamışlardı. Tabii, Pinti Hüseyin bu durumdan dostu kadar hoşnut değildi; ne de olsa, ne serüvenler yaşamış adamdı o! Kasaba onun bu akıl almaz maceralarını dinleyebilmek için sıraya giriyor olmalıydı, fakat artık bozuk plak gibi sürekli aynı şeyleri anlatan Hüseyin'den gına gelmişti. Yeni öyküler, daha da önemlisi gerçek öyküler arıyorlardı. Durum böyle olunca da zavallı adam, kıyıya yanaştığı her ânını eski teknesinde oturup piposunu tütürerek geçiriyordu, çaresiz.

O serin yaz akşamında, bu iki ihtiyar dost her zamankinden daha esrarengiz bir biçimde belirvermişlerdi. Özellikle de Hüseyin'in uzun zamandan beri ilk defa halk karşısına çıkması insanları etkilemişti. Taze

bir hikâyenin kokusu geliyordu burunlarına, hissetmişlerdi.

Acele etmeksizin, kamp ateşinin etrafına dizilmiş halka yaklaştılar ve saygıdan, belki biraz da âdetten ötürü, her zaman onlara ayrılan sert kayalara kurulduklar. Safderun Hasan'ın nasırlaşmış ellerinden, denizkabuklarından yapılmış narin bir kolye sarkıyordu ve tüm gözler denizin bu gizemli hediyesine kilitlenmişti.

Hüseyin aksırdı ve yeni bir macera yaşamış olmanın verdiği gururla oturduğu yerde elinden geldiği kadar dikleşti. Ve anlatmaya başladı:

“Safderun’la beraber yine sıradan bir gün olacaktım gibi hissediyorduk; deniz çalkantısızdı ve hava da ne soğuk ne sıcaktı. Tipik bir gündü anlayacağınız, inanmadıysanız ailenizdeki balıkçılara sorun artık. Nasıl desem, içimde şöyle esaslı bir macera yaşama tutkusunu vardı ama şu kocamış halimle tekrar okyanusları gezemeyeceğimi biliyordum. Bu arzuma bir çare bulmaya çalışırken Safderun’un verdiği mükemmel öneri karşısında donup kaldım. Neden Kayalıklar Adası’na gitmiyorduk ki?”

Bu yerin anılması üzerine kalabalıktan korku ve şaşkınlık dolu uğultular yükseldi. Derin sessizlik bir saniyede bozulmuştu.

“Beyler, bayanlar! Lütfen sakın olalım,” diye insanları yatıştırmaya çalıştı Safderun Hasan.

Denizcilerin yüzlerindeki yaraları o anda fark etmişti birçoğu. Birkaç çizik hâlâ kanıyordu, bazılarıysa çoktan kurumuş gibi görünüyordu. Hafif rüzgârla birlikte çatırdayan ateş, bu yüzleri çok daha korkunç kılmaya yetiyor da artıyordu bile. Aileler çocuklarıyla birlikte biraz gerilerken yanında hiçbir büyüğü olmayan

bir kız, ortamdaki heyecanın üzerine denizcilere biraz daha yaklaştı.

“Sizin de bildiğiniz üzere Kayalıklar Adası’na giden ve geri dönmeyen denizcilerle ilgili bir sürü hikâye anlatılır, ama biz bugün oraya gittik ve işte, sağ salim karşınızdayız dostlarım!” Bunu söylerken yüzündeki yaraları görmezden gelmeye çalıştı Hüseyin.

“Teknemizi kayalıklara yönlendirdik ve pek de uzun olmayan bir süre sonrasında ulaşmak istediğimiz yere vardık. Etraf, burada, her yerde olduğundan çok daha suskundu ve insanın içini bir tuhaf yapıyordu. Sanki dünyada değil gibiydik, sanki bambaşka bir gezegenin sularında geziniyorduk! Sonra ansızın bir ses duydum, öncesinde zihnimin bir oyunu olduğunu düşündüm, fakat Safderun’un değişen bakışları üzerine yanılmadığımı doğrulamış oldum. Melek sesli bir kadının şarkıydı bu, bizi adeta kendine sürüklüyordu. İstemsizce kayalıklara yaklaşmaya başladık. Aramızdaki mesafe azaldıkça, bu güzel şarkıyı daha kuvvetli bir şekilde duymaya başladım ve şunu fark ettim ki, şarkı, kesinlikle tek kişi değil, en az üç kişi tarafından söyleniyordu...”

Pinti Hüseyin tekrar aksırdı ve az önce konuşurken yaktığı piposunu kuru dudaklarına götürdü. Sözü sevgili arkadaşı Hasan’a bırakma vakti gelmişti.

“Teknemiz ilerledikçe yolumuz daralıyordu ve benim için de, dümeni yönetmek güçleşiyordu. İçgüdülerim o sese daha fazla yaklaşmam gerektiğini söylese de şarkının cazibesine kapılmadan edemiyordum. Hüseyin, artık küpeşteden sarkma seviyesine gelmişti, o sesin kaynağını görebilmek için yanıp tutuşuyordu. Belki, ama sadece belki, tek başıma olsaydım, yarı yol-

dan dönebilirdim, fakat dostumun bu hevesini kırmamak için yola devam ettim.

“Önüme gelen ilk yol ayrımında, sesin geldiği tarafa yöneldim ve hemen ardından, olduğum yere mihlanıp kaldım. Önümüzde tamı tamına dört denizkızı duruyordu! Devasa kuyruklarını çırparak bize doğru geldiler ve şarkılarını hiç kesmediler. Şarkının melodisine âşık olmuştum ve kendimden geçiyordum ki Hüseyin’in bağrışıyla irkildim. ‘Bunlar canı denizkızları, Sirenler!’ Teknede ne bulduysa onlara atmaya başladı, ama bir tanesi çoktan tekneye yapışmıştı bile. Aynı zamanda hem güzeller güzeli hem de canavar ruhlu biriydi.

“Suyun ortasındaki kayaların üzerinde, çürümüş kemikler ve kafatasları duruyordu. Bu görüntü karşısında neredeyse bayılacaktım, ama arkadaşımın bağış çağrışları beni ayakta tutuyordu. Sirenler’in şarkısına odaklanmamaya çalışarak saldırıya geçtim. Yaratıklar teknenin güvertesine çıkmayı başarabilmişlerdi. Şimdi tek yapmaları gereken kuvvetli kollarıyla bizi aşağı çekmek ve tarihe karışmamızı sağlamaktı. Fakat biz, omuz omuza verdik ve birlikten kuvvet doğar diyerek işe koyulduk. Ben dümenin başına geçtim ve teknemizi sallayarak Sirenler’in kafasını karıştırdım. O sırada, Hüseyin de bir savaş veriyordu. Yaşlı bacaklarının onu daha ne kadar taşıyabileceğinden emin değildim, bu yüzden dümendenden ayrıldım ve onun mücadelesine katıldım.

“Sirenler şarkı söylemeyi bırakmışlardı; tek dertleri yakalamak, parçalamak ve yutmaktı. Bizim gibi yaşlı yemler onları birkaç gün boyunca idare ederdi sonuçta. Yerde bulduğum bir halatı kapıverdim ve beni avlamak için kıvranan bir Siren’in boynuna bağladım.

Uzun süre suyun dışında kaldığı için güçsüzleşmişti ve ben onu tek bir hareketimle boğabilirdim ama... yapamadım. Vicdanım, niyeti ne olursa olsun öylesine güzel bir canlının canını almama izin vermedi...”

Safderun çaresizlik içinde, oturduğu yerde kıvrandı, o devam etmek istiyor gibiydi.

“Hasan’ın böyle bir fırsatı boşa çıkarmasına izin veremezdim. Bu yüzden boğuşmakta olduğum yaratığı içime dolan sinirle bir güzel patakladım ve teknemizden attım. Boynu bağlı, zar zor nefes alan Siren’e yaklaştım ve onu boğduktan sonra arkadaşının yanına gönderdim. ‘Son ikisi,’ diye geçirdim aklımdan. Gerçekten gaza gelmiştim.

“Safderun, dümene geçmeye çalışan bir tanesiyle ilgileniyordu, kan ter içinde kalmıştı. Rakibinden önce davranıp dümeni tüm gücüyle çevirdi ve Siren’in kafasını dönen dümenle dövmeyi başardı. Bir canavar daha neler olduğunu anlayamadan teknemizden atıldı. Kalan son Siren, üzerime çıkmıştı ve avının keyfini çıkarmaya hazırdı. Ben de artık pes etmişim, kollarımın gücü tükenmişti. Sonumun gelmesini beklerken Safderun, Siren’in üzerine atıldı ve bağırmağa başladı. ‘Hüseyin, ben yanındayken ölmeyecek ya da ben de onunla beraber öleceğim!’ Sirene bir yumruk atmaya hazırlanıyordu ki o güzel şarkısını mırıldanmaya başladı ve Hasan’ın savaşçı tutumu birden yumuşadı, yumruğu havada asılı kaldı. Artık canım o kadar sıkılmıştı ki, hiçbir plan yapmadan yaratığı bir o yana bir bu yana sarsmaya başladı.

“Sonunda Hasan’ın havada kalan yumruğu yerini buldu ve Siren’in gözleri aniden kapanıverdi. Zafer çığı atmadık, delice bir şey yapmadık; sadece göz göze

geldik ve kelimelerin bile anlatamayacağı kadar çok şey anlattık. Birbirimizden destek alarak doğrulduk ve tam Siren'i güverteden atacakken, onun incecik boynundan işte bunu aldım!"

Hasan ve Hüseyin denizkabuklarından kolyeyi beraberce tutup havaya kaldırmışlardı. Zaferle dinleyicilerine bakıyorlardı.

"Şunu söylemeliyim ki, bugün yanımda Pinti olmasaydı, büyük ihtimalle cesedimi bile bulamazdınız," dedi Safderun Hasan.

"Heh! Babamın dediği gibi, iki deli bir adam edermiş!" diyen Pinti Hüseyin bir kahkaha patlattı.

"Hadi ama..." dedi bir delikanlı, biraz zaman geçtikten sonra, "en azından küçük bir parça gerçeklik olsaydı."

"Diğerlerinden bile saçmaydı bu öykü," dedi bir başkası.

"Koca bir hayal kırıklığı."

Pinti Hüseyin ve Safderun Hasan, hüzünlü hüzünlü teknelerine döndüler.

Hüseyin huysuzdu, kaşlarını çatmış, yamuk iskemlesinde oturuyordu. "Sakın o kolyeyi birine vereyim deme Hasan, onların hepsi duygusuz." Ayaklarını masaya uzattı ve uykuya daldı.

Safderun Hasan ise yalnız başına güvertede oturmaya devam etti ve birkaç dakika sonra, yaklaşan takırtılar duyup arkasını döndü. Bu, hikâyelerini anlatırken onları hevesle dinleyen küçük kızdı ve yanında yine kimsecikler yoktu.

"Safterum..." dedi usulca. Lakabının çocuklar arasında yanlış anlaşılıyor olması hoşuna giden Safderun sırıttı. "Bugün anlattığımız hikâye, Sirenler... Gerçek miydi?"

Safderun Hasan gülümsedi.

"Gerçek olduğuna inanmıyor musun?"

"Elbette inanıyorum ama... ya diğerleri? Onlar benim kafamı karıştırıyor."

Küçük kızı dikkatle süzdü, eskimiş kıyafetleri vardı ve ona büyük geliyordu. Sanki üzerinde eksik bir şeyler var gibiydi. Safderun hiç tereddüt etmeden, Pinti'nin sözlerine aldırmadan, cebinden Siren'in kolyesini çıkardı ve usulca kızın boynuna bağladı.

"Bu benim mi?"

"Elbette öyle. Ne de olsa, hikâyemize inanan tek kişi sensin."

Uzun bir süre birbirlerine öylece baktılar. Çok şey barındıran bakışlardı bunlar. Hasan, biraz düşündükten sonra sordu:

"Kulağın iyi midir?"

"Sanırım."

Hasan, kızın küpeşteye yaslanmasını, gözlerini kapayıp uzakları dinlemesini söyledi.

Kız, tüm o dalga seslerinin arasından harika bir ezgi işittiğine yemin edebilirdi. ■

*Dayanışma temasını,
hayvanın gözünden sade ve
yaratıcı bir kurgulamayla
kısa bir öykü halinde
anlatabildiği için...*

Fatma Vural

6. sınıf öğrencisi
Ordu-Korgan, Çayırkent
Şehit Nevzat Çatık Ortaokulu

“Ben, öykü yazmayı hayatıma renk kattığı, duygumu okşadığı için seviyorum. Bence öyküde insan kendinden bir parça bulmalı ve her okuyuşta etkilenmeliyiz. Biz öyküyü bir kalemle yazarız ama o öykünün içinde bir insan mücadele verir.”

KUYU

Her zamanki gibi aranıyordum sokaklarda. Kâh çöplerin içinde, kâh sokak aralarında... Bugün de karnımı doyursam, sonra gitsem bir köşeye kıvrılsam. Yıldızları, ayı seyretsem sabaha kadar. Denizle, balıklarla konuşsam, dertleşsem. Hepsi beni ipekböceği kozası gibi korur, sarıp sarmalardı çünkü. Ama yine kara kara zebaniler çıktı bir anda karşıma. Kovdular beni sokaklarından. Yalnızlığıma, çaresizliğime, açlığima bakmadılar bile.

“Hadi, defol buradan!”

Sonra bir tekme vurdular arkama. Acı içinde bağır-dım ama aldırmadılar bile. Aldığım darbeyle, sokak aralarında deli gibi koşmaya başladım. Ne istiyorlardı benden? Kimseye bir şey yapmamıştım ki. Sadece karnımı doyurmak istiyordum. Ah, anneciğim nerelerdesin şimdi. Beni hiç yalnız bırakmazdın. Şimdi sensiz ve çaresizim... Derken, birden bütün vücudum bir kuş tüyü gibi hafifleyip havada asılı kaldı. Ne olduğunu an-

layamadan karanlık bir sona doğru hızla savrulmaya başladım. Kolumdan tutan anlayamadığım bir gardiyan, beni zindanın en dibine hızla savurdu. Belirsiz, anlayamadığım bir tutukluluk hali vardı üzerimde. Müebbetime başlamıştım işte.

Etraf kapkaranlık, yukarıda hafif bir aydınlık var. Kendimi tavşan deliğine düşen masal kahramanı sandım bir ara. Ama onun düştüğü yer böyle değildi. Kimliği meçhul biri bilinmeyen bir nedenden dolayı cezasını çekiyordu işte.

Gözümün önüne geliyor yine annem. "Anne," diyorum, "oğlun gaiplerde. Bir sen varsın şimdi belleğinde."

Kaç gün olduğunu bilmiyorum, ama sanki ömür boyu burdaymışım gibi hissediyorum artık. Karanlık beni rahatsız etmez oldu. Eskiden yıldızlara ve aya sarılırdım, şimdi karanlığa sarılıp düşler kuruyorum. Tek sıkıntım açlık. Galiba beni buraya atanlar işkenceyle öldürmeye karar vermişler. Ölümün böylesi de kötü be! Hep yıldızlara bakıp ölmek isterdim. Nasip değilmiş.

"Ses burdan geliyor. Galiba aşağı düşmüş. Işık var mı? Işık tusalım nerde olduğunu anlayalım."

"Al abi."

Ne oluyor, bu sesler ne acaba? Derken, yıldız demeti gibi bir ışık aldı gözümü. Anne karnından yeni çıkmış çocuk gibi gözlerimi kapatıp ağlamaya başladım.

"İşte orda, köşede. Nasıl çıkaracağız onu oradan?"

"Bizden biri inse çıkaramaz mı?"

"Yok abi, çok dar aşağısı. İniş zor."

"Ne yapacağız peki?"

"Dur bakalım, itfaiyeyi falan arayalım."

Galiba beni kurtarmak istiyorlardı. Ama neden? Yoksa beni burada öldürmekten vaz mı geçtiler? Yukarıda mı öldürecekler? İşkence mi edecekler? Ne olursa olsun, buradan çıkmam ben de. Öleceksem tek başıma öleyim. Bunu bana çok görmesinler.

Günlerdir yukarıda bekliyorlar. Anlaşıldı, bırakmayacaklar benim yakamı.

"Nerde abi?"

"Bak, şu köşede."

"Uzat bakayım."

Zebaninin kolu üzerime doğru geliyordu. Kaçmaya çalıştım ama bir kartal gibi beni yakaladı. Sürüklemeye başladı. Beni idam sehpasına götürüyordu. Ama son bir hamleyle elinden kurtuldum. Kızışlardı bu işe.

"Yok abi, korkuyor. Başka çare lazım."

"Şu sepeti bir deneyelim."

Aşağıya doğru bir sepet uzattılar ve beni, sonunda ökseye tutulan kuş gibi alaşağı ettiler. Büyük bir zafer kazanmış gibi yukarıda sevinç gösterileri yapıyorlardı.

Karanlıktan ayrılırken son olarak ona veda ettim. Güle güle ey karanlık. Kısa zaman sonra görüşmek dileğiyle. Aydınlığa doğru çıktıkça korkum bin kat arttı.

Ve şimdi dünyadaydım tekrar. Güneş, ağaçlar, binalar ve nicesi...

Yukarı geldiğimde etrafım insan yığınyla doluydu. Beni gördükçe, hem gülüyor hem de alkışlıyorlardı. Bu kadar mı önemliydi beni yakalamak?

N'olur öldürmeyin beni insancıklar, demeye kalmadan sepetin içinden çıkardılar beni. Önce bir kişi sarıldı bana. Sonra iki, üç... Yemek verdiler. Üstüme battaniye bile örttüler. N'oluyor? Ben gerçekten öldüm de cennette miyim yoksa?

“Günlerdir düştüğü kuyudan çıkarılamayan ‘Kuyuyu’ köpek sonunda, duyarlı vatandaşların el ele vermesiyle kurtarıldı.”

İnanılır gibi değildi. Beni insanlar kurtarmıştı ve benim için günlerdir uğraşıyorlardı. Bana yeni bir ad da takmışlardı: Kuyu. Yıllardır, her kapıdan beni kovanlar gibi, aynı canlılar bu sefer bana el uzatmışlardı.

Beni sarıp sarmalayan bu ilginin tadını çıkarırken gökyüzüne bir daha baktım. Yıldızı son bir defa yine görebilmiştim. Bu, sonun başlangıcı gibiydi. Yeni bir başlangıç. ■

*Zengin sözcük dağarcığı,
öykünün katmanlı yapısı,
özgün öyküleme, etkili
bir soyutlama ve anlatım
kurabildiği için...*

Pelin Biçen

6. sınıf öğrencisi

Diyarbakır,
Özel Ortadoğu Koleji

“İnce düşünceniz sayesinde, asıl öykünün hayatımızın içinde olduğunu fark ettim. Önemli olan, o öykünün kısa ya da uzun oluşu değil; gösterilen arzu, yaşama tutkusu ve tüm bunların derinden hissedilişidir. Bizi biz yapan da budur zaten. İçimizdeki gerçek öyküyü bulup çıkarmaktır. Ben de, ‘Sözcüklerin Dayanışması’ adlı öykümle kendimi buldum. Kendimizi bulma aşamalarında çeşitli engellerle karşılaşabiliriz. Ama yeniden doğmak için açtığımız kapılar mutlaka bir gün yaşamımıza bir melodi katacaktır. Öykü dediğimiz, o melodinin hiç çalmayacağını düşündüğümüz anda işittiğimiz hayat şarkısıdır. Bizler bu hayat şarkısını kendimize özgü besteleriz. Bu noktada da herkes kendi öyküsünü yazar. O öyküyle bu dünyada bir anlam kazanır. Dünya da zaten böyle zenginleşir.”

SÖZCÜKLERİN DAYANIŞMASI

İlkokuldayken, büyükbabamla geceleri geç saatlere kadar yıldızları seyrederdik. Büyükbabam, gökyüzüne bakıp bana onlarla ilgili masallar anlatınca, sinema izler gibi hayallere dalıp giderdim. İnsanın içini ısıtan gülüşü, yumuşak bakışları ve gırtlığının ritmini değiştiren tok sesiyle masala güzel, ince detaylar katardı. Sonra da ak saçlarına ödünç verdiği şişe dibi gözlüklerini adeta kaydıraktan kaydırarak burnuna gönderirdi.

Bazı akşamlarda da, bahçeye çıkarak büyükbabamın küçüklüğünden kalma bilyeleriyle oynardık. Değişik değişik renklerde, cam bilyelerdi bunlar. Birinden bir parça kopmuştu. Büyükbabam, özellikle parçası kopan bu bilyesini parmaklarının arasında evirip çevirir; karşısında duran diğer bilyelere isabet ettirmeye çalışırdı. Bilyesini isabet ettirince, yüzüne küçük bir çocuğun sevinç ve saflığı yansırı.

Büyükbabamın yanında kalmamın nedeni, annem ve babamın yurtdışında çalışmak zorunda kalmasıydı.

Onlar gelinceye kadar büyükbabamın yanında kalacaktım. Bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Çünkü büyükbabamı çok sever, onunla hiç anlatamayacağım kadar zevkli anlar geçirirdim. Hatta, yaptıklarını sürekli gözlemlerdim.

Sabah olunca siyah sandalyesine oturur, pencereden uzun uzun bakarak kahvesini yudumlardı. Büyükbabamın bir tek sandalyesi değil, evinin tamamı siyahtı. Bunu merak edip sorduğumda, siyah rengin onu düşünmeye yönlendirdiğini anlatırdı. Ayrıca, dimdik duruşu, seçici ve sabit kararları, gizemli bakışları bana göre onu herkesten ayıran özellikleriydi. Fakat beni en çok etkileyen yönü, kimseye göstermek istemediği deri kaplı defterine belli belirsiz şeyler yazmasıydı.

Bir gün, büyükbabam bana hikâye anlatırken, masada duran defterine gözüm takıldı. Ortasında uzun, ince bir kilit yeri vardı. Acaba büyükbabam neden kilitlenebilen bir defter almıştı? Deftere neler yazıyordu?

Bir sabah büyükbabama, defterin içinde ne yazılı olduğunu sormaya karar verdim. Kapıyı tıklattım ve odasına girdim. Beni görünce yılların yüzüne yansıttığı soru işaretlerini fark ettirmemeye çalışmıştı. Usulca yanına yaklaşarak defterde ne yazılı olduğunu sordum ve defterindeki kilidi fark ettiğimi söyledim. Yaşadığı bir olay, bana durumu anlatıp anlatmama konusunda onu kararsızlığa itiyor gibiydi. Gözbebekleri bir noktaya sabitlendi. Bir şeyler mırıldandı. Dediğini tam anlayamadım. Kendini uzay boşluğundan bırakmıştı sanki. Yüzündeki ifadelerin hepsi bunu anlatıyordu.

Sonra bana dönüp, “Zamanı geldiğinde her şeyi öğreneceksin,” dedi ve olayı geçiştirmeye çalıştı.

Neler oluyordu? Bu cümleyle ne anlatmak istemiş-

ti? Sorular aklımı kurcalarken, büyükbabam mutfağa geçip yemek hazırlamaya başladı. Biraz sonra içeriden, “Yemek hazır!” diye seslenince mutfağa geçtim.

Yemeğimizi yedikten sonra büyükbabam bana, “Yakında Almanya’ya gitmem gerekiyor. Biraz hastayım. Orada benimle ilgilenebilecek kişiler var. Baban sana bakmak için, çalıştığı yerden izin alacak. Ben dönene kadar yurtdışından gelip sana o bakacak,” dedi.

Bunu duyunca, endişeli bir ses tonuyla, “Ciddi bir hastalık mı yoksa? Orada uzun süre kalmayacaksın, değil mi?” diye sormaya başladım.

Büyükbabam, “Korkma, kısa zamanda dönmeye çalışırım. Üstelik, sandığın gibi ciddi bir hastalığım yok,” dedi.

Biraz da olsa içim rahatlamıştı. Ama onu bir gün bile görmemeye dayanamazdım.

Günün ilk ışıklarıyla uyandım. Büyükbabamın Almanya’ya gitme zamanı gelmişti. Valizleri kapının kenarındaydı. Babamı bekliyordu.

Az sonra babam geldi. Büyükbabamla vedalaştım. Tam odama çıkacaktım ki, büyükbabamın her akşam yazı yazdığı yerde, üzerinde ismim olan bir zarf dikka-timi çekti. Zarfı aldım ve okumaya başladım.

“Sevgili torunum, bu zarfı sana bırakan benim. Bunca zamandır sana söylemediklerimi şimdi anlatacağım. Ama ilk önce odama gidip duvardaki çerçeveyi kaldırmalısın. Çerçeveyi kaldırdırınca, bir kasa göreceksin. Kasanın şifresi: SÖZCÜKLERİN DAYANIŞMASI.”

Okuduklarım karşısında şaşakaldım. Bilmediğim ilginç gerçekler nelerdi? Dahası, neden şifre “Sözcüklerin Dayanışması” ismini taşıyordu?

Hemen büyükbabamın odasına gidip çerçeveyi kal-

dırdım. Şifreyle kasayı açtım. Kasada hem kilit hem de bir zarf vardı. Zarfta şu yazılıydı: *“Defterimi ikinci çekmecedan alıp, kasada gördüğün kilitte aç ve sana bunca zaman anlatmadığım büyüklü olayları oku.”*

Büyükbabamın dediklerini yaptım ve defteri açtım. Defterin ilk sayfasında, *“Hayatın başlangıcı yürüdüğü-müz yolların bitişidir,”* cümlesi yazılıydı.

Büyükbabam ne demek istemişti? Diğer sayfayı çevirdim. Bu sayfada büyükbabamın rüyası anlatılıyordu. Rüyasını anlatmadan önce şunları yazmıştı:

“Küçüklüğümde beri, birazdan anlatacağım rüyayı görüyorum. Bu rüyayı ilk defa ortaokulun başlarında gördüm. Yıllar geçmesine rağmen rüyam peşimi bırakmadı. Sevgili torunum, tüm yazılarımı özellikle senin okuman için bırakıyorum. Hastalığım kötü bir boyuta ulaşır korkusuyla defteri yanıma almak istemedim. Yolum bitebilir. Bu yüzden, defterim senin yanında kalsın. Kasanın şifresinin nedeni ve yazılarım hakkında her şeyi öğreneceksin, merak etme. Ve şimdi, gördüğüm ilginç rüyamı okumaya başla.”

Okuldan geldiğimde biraz yorgundum. Bazı ödevlerimi yaptıktan sonra elime aldığım kitabı okumaya başladım. Üzerime çöken ağırlıkla kitabı bırakıp deliksiz bir uykuya dalmışım. Daha doğrusu, bir rüyaya. Bundan daha önce hiç böyle ilginç bir rüya gördüğümü anımsamıyorum. Rüyamda birçok oyuncudan oluşmuş tiyatro gösterisi canlandırılıyordu. Seyircilerin arasında ben de vardım. Canlandırılan oyunu izliyordum. Oyuncuların işledikleri konu, toplumdaki dayanışmayı anlatıyordu. Yardımlaşmak, birlikte kuvvet yaratmak gibi tema-

ları işliyordu oyuncular. Türkçe öğretmenimin kırmızı paltosu ve mor şapkasının, perdenin arkasından görünmesiyle oyuncular teker teker, zıt anlamlı sözcüklere dönüşmeye başladı. Kimi, İleri-Geri'ye; kimi, İyi-Kötü'ye; kimi, Siyah-Beyaz'a; kimiye, Yüksek-Alçak'a dönüşmüştü. Her şey, sahne ortasında duran Geri sözcüğünün kayboluşuna ve İleri sözcüğünün de dayanamayıp, "Ben Geri olmadan bir hiçim," deyişle başladı. Ve sonra, Kötü sözcüğü kayboldu. İyi sözcüğü de cebinden çıkardığı bıçağı kalbinin tam orta yerine sapladı. Kalbinden kan akan İyi, son nefesinde bana, "Zaten benim kalbim Kötü'nün, Kötü'nün kalbi benimdi. O benim nefesimdi," diyerek öldü.

Türkçe öğretmenimin sarı bir düğmeye çarpmasıyla sahne birdenbire gökdelene dönüştü. Ben ve öğretmenim de mekâna göre yer değiştiriyorduk. Alçak sözcüğü esir alınmış ve gökdelenin tepesine asılmıştı. Yüksek sözcüğü dayanamadı, kanatlarını açarak gökdelenin tepesine ulaştı. Ardından kendisini ve Alçak'ı bulutlara götürdü. İkisi de bulutlarda oturuyordu artık. Alçak sözcüğü, "Can dostum diyebilme, kanımı karşımdakinin kanında yaşatmayı, ah, ben senden öğrendim, hayatımın yarısı!" dedi. Türkçe öğretmenim, bu olanları şaşkınlıkla izliyordu. Çünkü, bize zıt anlamlı sözcükleri anlatırken, onların birbirinden tamamen farklı olduğunu söylemişti. Bu gördüğü manzara karşısında hayrete düşmesi normaldi.

Sonra, Alçak ve Yüksek de öbür sözcükler gibi kayboldu. Tüm sözcükler yavaş yavaş ölüyordu. Sahnede ilgimi çeken kırmızı bir düğmeye basmam-

la Siyah sözcüğünün elleri kelepçelendi, Beyaz sözcüğünün ayaklarına zincir vuruldu. Bulduğumuz ortam ise sahile dönüştü ve Beyaz'la Siyah'ın arasında koca, dalgalı bir deniz uzanmaya başladı. Beyaz sözcüğü gözünü bile kırpmadan, boyunu aşan o koca denizde, Siyah'ı kurtarmak için canla başla mücadele veriyordu. Varını yoğunu katarak denizin kıyı noktasına ulaştı. Sahilin kenarına vardığında, iki elini açarak ayağındaki zincirlere rağmen koşmaya başladı. Tüm bu uğraşlarında belirlediği hedefe varmıştı. Siyah'ın kelepçelerini çözdü. Beyaz, "Sensiz olmaz canım dostum!" deyip Siyah'a sarıldı. Siyah, "Ben varsam ancak senle varım," dedi ve Beyaz'a sevgi dolu baktı. Onlar da kısa bir süre sonra ortadan kayboldu. Sahildeki rüzgâr, tüm sözcükleri alıp uçurmuştu. Sona bir sözcük kalmıştı. O da bana dönerek, "Bir sözcük öbür sözcükle vardır. Ne ben olmayınca 'Ben' diyebildiğin, ne de sen olmayınca 'Ben' diyebildiğim anlayışı vardır biz sözcüklerde," dedikten sonra ortadan kayboldu.

Sahne arkasından, adeta büyülenmiş bir haldeki Türkçe öğretmenimin yanına gelerek, "Öğretmenim, siz zıt anlamlı sözcüklerin birbirinden bağımsız olduğunu söylemişsiniz. Hani nerde? Aralarındaki uyumun ne kadar eşsiz olduğunu gördünüz. Siyah olmadan Beyaz'ın, Beyaz olmadan Siyah'ın yaşayamadığı; İyi olmadan Kötü'nün, Kötü olmadan İyi'nin hayata anlam katmadığı ortada değil mi? Alçak'ın "Hayatımın yarısı," derken sesindeki dayanışmanın o eşsiz tadı, İleri ve Geri'nin kalplerinin atış hızı olağanüstüydü," dedim. Öğretmenim de bana katıldığını söyledi. Tüm bu olayları bir yan-

dan onunla konuşurken, bir yandan da bir köşede oturup izliyordum. Ayrıca, yüzü belirgin olmayan bir çocuğun bana, “Ünlü bir yazar, sözcüklerin dayanışmasıyla paragraflarda beliren yüzlerdir,” dediğini iştir gibi oldum.

Rüyayı okumayı bitirdiğimde, ağzım açık kalmıştı. Büyükbabam rüyasında nasıl hem öğretmeniyle konuşup hem de bu olayları bir köşede oturup izliyordu? O cümleyi söyleyen çocuk kimdi? Daha da önemlisi, sözcükler bir araya gelip, nasıl oluyor da karşısındakinin canını kendi canına ekleyerek bir bütün oluyordu? Demek ki, büyükbabam bu yüzden kasasına böyle bir şifre koymuştu. Birden sordum kendi kendime: “Dayanışma nedir? Acaba insanın, zamanın sayfasına hayat yardımıyla damlattığı bir mürekkep mi? Yoksa, koca zamanın aynasında yansıyan sözcüklerin ayrı insanlara döndüğü hayat mı?”

O akşam, tüm bunlar aklıma takılmıştı. Özellikle büyükbabamın, rüyasını anlatmadan önce hastalığının ilerleyebilir olduğunu söylemesi... Ona bir şey olmasına dayanamazdım. Bir yandan büyükbabamı bir yandan da beni meraklandıran sözcüklerin dayanışmasını düşünüyordum. Daha fazla dayanamadım. Yazılanları okumaya devam ettim.

Büyükbabam başka bir rüyayı anlatıyordu. Rüyasını anlatmadan önce şunları yazmıştı:

“Sevgili torunum, sana söylemediğim bir şey daba var. Aslında bundan yıllar önce, bir kitap çıkarmıştım. Kitabım zaman ve hayatı anlatıyordu. Kitabımdaki her bölüm birer paragraftan oluşuyordu. Sonra zamanı, daba doğrusu insan hayatını anlatan bu paragraf-

larımın yapıtaşını oluşturan şeyin, sözcükler olduğunu fark ettim. Paragraflarımın sözcüklerin birleşmesiyle, baş başa vermesiyle anlam kazandığını anlamıştım. Bu rüyam da, biz insanların sözcüklerin dünyasını örnek almamız gerektiğini anlatıyor. Senin de bildiğin gibi, on beş mart doğum günüm. O gün, öbür doğum günlerimden farklı olarak teyzemlerde doğum günümü kutlayacaktım. Teyzemler başka bir şehirde oturduğu için, sabahın erken saatinde yola çıktık. Akşama orada olacaktık. Arabada giderken uykuya dalmışım.”

Pastamı yedikten sonra ellerimi yıkamak için lava-boya yöneldim. Aynada tam kendime bakıyordum ki, bir kuvvetin beni çektiğini hissetmeye başladım. Ardından, kendimi aynanın içinde buldum. Aynada yüzü yavaş yavaş beliren bir çocuk çıktı karşıma. Çocuğun yüzü benimkiyle aynıydı. Karşımda sanki ben vardım. Sadece yaş olarak benden küçük görünüyordu. Çocuk bana dönerek, “Ben senin içindeki çocuğum. Aynaya bakarken kendini değil, benim yansıمامı görüyordun. Seni aynanın içine çeken bendim. Diğer rüyanda, tiyatrodaki koltuklarda oturup beni ve Türkçe öğretmenini izliyordun. Sahnedeki kişi aslında bendim. Senin ruhundan kopup sahneye geldim. İşte bu yüzden, koltukta otururken kendini görmüş gibi oluyordun. O cümleyi sana söyleyen yine bendim. Çünkü sözcüklerin dayanışmasıyla hayatta ve paragraflarda belirgin bir yüz olacağını biliyordum. Dediğim oldu da. Bir kitap çıkardın. Kitabın, *Sözcüklerin Dayanışması* adı altında yuvasını kurdu. Ne de olsa, ben senin içindeki çocuğum. Tüm yaşadıklarımı ben de biliyor-

dum,” dedikten sonra, avucuma çocukken en çok sevdiğim, bir parçası kopmuş bilyeyi bırakarak içime hapsoldü.

Bu anlatılanlar karşısında ağzım açık kalmıştı. Bilyeye dokunmamla vücudumda garip şeyler hissetmeye başladım. Daha da büyümüşüm, boyum uzamıştı. Kendimi bu sefer aynadan daha farklı bir yerde buldum. Etrafıma bakınıyordum ki, içimdeki çocuk fırlayarak, “Burası, Sözcüklerin Diyarı. Elindeki bilye bu diyarda seni yirmi yıl ileriye götürdü. Ama teyzenlerin evinde zaman durdu. Karşında gördüğün kırmızı sarı şatoda sözcükler ve ailesi yaşıyor. Oraya gidebilirsin,” dedikten sonra kayboldu.

Burası cennet bahçesi gibiydi. Her tarafta sözcüklerin yaptığı resimler, yazdığı paragraflar ve el ele vermiş çizimler asılıydı. Şato çok ilgi çekici görünüyordu. Merdivenleri kırk kat uzanıyordu. Zümrütlerle kaplı aynaları, altınla dekore edilmiş kapıları vardı. Merakla içeri girdim. İlk odada, sözcüklerin birbirine yardım ettiğini görmek mümkündü. Yaşlı bir sözcüğün elinde poşetler vardı. Onu gören sözcükler, koşarak yaşlı sözcüğün yanına geldi. Hepsi onun elindeki poşetleri aldı ve dinlenmesi için onu bir köşeye oturttu. Öbür odada, bir sözcük bayılmıştı. Herkes o sözcüğün etrafında toplandı. Onu koltuğa uzandırarak saatlerce yanından ayrılmadılar. Diğer odada, sözcüklerin kimi bulaşık yıkarken kimi balkonda çamaşır asıyor, kimi evi temizliyor, kimi yemek hazırlıyor, kimiye etrafı topluyordu. Boş duran birini görmek mümkün değildi. Biri çalışınca diğerlerinin televizyon önünde keyif yap-

ma anlayışı yoktu. Ne yapsalar birlikte yapıyorlardı. Öteki odada, bir sözcüğün eli kanadı. Öbür sözcükler ellerinde ne varsa bırakıp eli kanayan sözcüğün yanına geldi. Bazıları yara bandı getirdi, bazıları da ona pansuman yaptı. Sekizinci odada, çocuk bir sözcük halıya takılıp yere düştü. Sesi duyan herkes çocuk sözcüğün yanına geldi. Kimi ona tatlılar yaparken, kimi de çocuk sözcüğü yatağa uzandırıp ona fıkralar anlatmaya başladı. Diğer odada, bir sözcük ateşlenmişti. Bazıları ona ilaç verip doktoru aradı, bazıları da sözcüğün ateşini düşürmek için onun elini yüzünü yıkadı. Bu manzarayı görünce, “İyi ki, yazmışım. İyi ki, sözcüklerin değerini paragraflarımda anlatmışım,” diye geçirdim içimden. Sonra, sözcükler beni fark etti ve alkışlamaya başladılar. Beni bir yere oturttular. Çok misafirperver davranıyorlardı. O gün, doğum günüm olduğunu biliyorlardı. Üstünde resmim olan bir pasta getirip doğum günümü kutladılar. Her şey çok güzeldi. Onlara, “Sizin oluşturduğunuz dünya ne kadar da güzel! Biz insanların bile bazen yapamadığı, anlayamadığı güzellikler yaptınız. Önceden de sizi görmüştüm. Kötü sözcüğü bile olmadan yaşayamadınız. Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrendiniz. Bence sizin öğrendikleriniz ve yaptıklarınız altından, elmadan bile değerli. İyi ki varsınız!” dedim.

O sırada, yaşlı bir sözcük yanıma geldi ve bana, “Çoğu kişi bu zamana kadar bizi küçümsedi. Oysa ki sen bize inandın. Dünyayı zenginleştiren paragrafların kaynağının biz sözcükler olduğunu kitabınla herkese gösterdin. Bundan böyle burası senin de

evin. Unutma! Burada sadece sözcükler değil, sözcüklerle dayanışmayı bilenler de kalır,” dedi. Hepsi birlikte, “Hoş geldin yazar!” dedi. Ben de onlara teşekkür ettim. Birden içimdeki çocuk çıktı ve, “Bu arada, sana söylemeyi unuttum. Artık ünlü bir yazarısın. İşte gördüğün gibi. Sözcükler bile seni tanıyor. Sana rüyandaki, ‘Ünlü bir yazar, sözcüklerin dayanışmasıyla paragraflarda beliren yüzlerdir,’ cümlesini söylemeden önce, merdivenin ilk basamağında olduğunu düşünüyordun. Şimdi ise biraz daha yukarılarda, gerçek yazarlıkla tanışıyorsun,” dedi ve yine kayboldu.

“Sevgili torunum, işte gördüğüm rüyalar! Ve işte yazdıklarım! Sana para ya da mal mülk bırakamıyorum. Ama rüyalarımı ve tüm yazdıklarımı sana bırakıyorum. Çünkü senin bu dünyayı zenginleştireceğini biliyorum.”

Tüm bunlar beni çok şaşırtmış ve etkilemişti. Demek ki, büyükbabamın gözünde bu kadar değerliydim. Bu olaylardan sonra ben de kendimi yazmak konusunda durduramadım. Her an, her saniye yazmak istiyordum. Elime bir kalem bir de kâğıt alıp yazmaya başladım:

Hep birlikte bir dünya oluşturmak, dediğimiz şey, çiçek bahçesine benzermiş. Kimi papatya, kimi gül, kimi de menekşe olan bu bahçede, birlikte olduğu sürece hiçbir çiçek kolay kolay sararmaz, kurumazmış. Aksine hep beraber çiçek açarlarmış. Bir çiçek susuz kaldığında öbür çiçekler köklerindeki suyu o çiçekle paylaşmış. Hepsinin kokusu farklı

olsa da hiçbir koku başka kokudan üstün değilmiş. Kokularının farklı olmasına saygı duyarlar ve böylece çiçek bahçesi olurlarmış. Çünkü farklılıklarıyla, kimin kırmızı kimin beyaz gül olduğuna aldırnamalarıyla anlam kazanırlarmış. İşte, bizler de o çiçekler hatta sözcükler gibi biraraya gelince anlam kazanıyormuşuz. Birimizin yazdığı bir paragraf ruhumuzun okyanusuymuş. O okyanustan akan sular, başka okyanustaki sularla yan yana gelir, farklı mercanlarla buluşmuş. *Dünya böyle zenginleşiyormuş.* ■

2017

OKUMALIK ÖYKÜLER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması
2017 Seçici Kurulu'nun
yayımlanmaya değer
gördüğü 7 öykü.

Deha Batu Sune

6. sınıf öğrencisi
Samsun, OMÜ Vakfı Koleji

SİMİT ARABASI

Güneşli, sıcak bir bahar günü Kerem, Güzin ve Buğra, yine hopyaya zıplaya okulun yolunu tutmuşlardı. Okula her gün birlikte gider, birlikte dönerlerdi. Ders aralarında bile birbirlerinden pek ayrılmazlardı. Herkes onlara, “Üç Silahşörler” diyordu. Çünkü yaramazlıklarıyla ve mahalle sakinlerine yaptıkları şakalarla da bir hayli ünlenmişlerdi.

O gün de, her günkü gibi okul yokuşundan aşağıya inerken, Osman Amca tekerlekli simit arabasının yanına oturmuş, nerdeyse uyukluyordu. Onu fark eden Kerem, Güzin ve Buğra’ya dönerek kısık sesle, “Beni takip edin,” dedi. Hep birlikte, sessiz adımlarla yaklaşıyorlar... yaklaşıyorlar... ve birden, “Böö!” diye bağırdılar.

Adamcağız korkudan taburesinden düştü. Tabii, bizimkiler tabana kuvvet kaçmaya başladılar.

Osman Amca’nın arkalarından, “Sizi gidi yaramazlar! Sizi bir elime geçirirsem hepinize dünyanın kaç bucağı olduğunu göstereceğim!” dediği duyuluyordu.

Ne zaman Osman Amca’ya rastlasalar ya şapkasını kaçırdılar ya gıdıkladılar, mutlaka bir şaka yaparlardı. Onun arkalarından bağırmalarına, kızmalarına bile alışmışlardı artık. Bu, onlar için bir eğlence olmuştu.

Yine bir cuma günü, okuldan çıkmış eve dönerken, Osman Amca’yı gördüler. Adamcağız tüm gün simit satmaktan yorulmuş bir halde, arabasını yokuştan aşağıya doğru, yavaş yavaş sürüyordu. Bir yandan da bağırdı. “Simitçiiii!”

Bizimkiler onu görünce dururlar mı? Yine sessizce yaklaştılar arkasından ve hep bir ağızdan bağırdılar: “Böööö!”

Adam, birden neye uğradığını şaşırды. Korkudan elini bırakınca, kontrolü kaybolan simit arabası hızla yokuş aşağı yuvarlanmaya başladı. Çocuklar, yuvarlanan arabanın arkasından öylece bakakaldılar. Sonrasında peşinden koştularsa da, önce kaldırıma sonra da tepetlak olup duvara çarpmasına ve parçalanmasına engel olamadılar. Simitlerin hepsi sokağa saçıldı.

Bu kez, Osman Amca çocuklara kızmıyor, hatta onlarla hiç ilgilenmiyordu bile. Bizimkiler de kaçamadılar zaten. Yaptıkları hatanın farkına varmışlardı, ama iş işten geçmişti. Zavallı adam, paramparça arabasından yola saçılmış simitleri telaşla toplamaya koyuldu.

Güzin, arkadaşlarına, “Hadi, yardım edelim,” der gibi bir işaret yaptı. Hep birlikte simitleri toplamaya başladılar.

Hepsini toparlayınca Güzin, “Çok özür dileriz Osman Amca. Böyle olacağımı düşünemedik. Şaka yapmak istemiştik. Senin için ne yapabiliriz, lütfen söyle. Bizim elimizden her iş gelir,” dedi.

Osman Amca, “Keşke dikkat etseydiniz çocuklar. Bu

araba benim ekmek tekneimdi. İnsan bir şaka yapmadan önce biraz da şakasının nelere yol açabileceğini hesap etmeli, değil mi? Hadi, beni geçtik de, ya başka bir çocuğa çarpsaydı araba? Parçalanan camlar başka birine zarar verseydi? O zaman ne yapardım ben? Şimdilik sizin yapabileceğiniz bir şey yok. Ben arabanın parçalarını toparlayıp eve gideyim; siz de yerden topladığım şu simitleri alıp sokağın aşağısındaki Fatih Bey'e götürün de, hayvanlara versin bari. Ziyân olmasın simitler," dedi.

Bizim Üç Silahşörler, simitleri alıp götürürken çok üzgündüler.

"Ah, keşke yardım edebileceğimiz bir şey olsaydı," dedi Kerem. "Üstelik bize de hiç bağırıp çağırmadı eskisi gibi."

"Bağırma daha iyiydi," dedi Güzin. "Öyle utandım, öyle utandım ki, yerin dibine girdim sanki. Bir daha karşılaştığımızda yüzüne nasıl bakacağız?"

Buğra birden durdu; "Buldum!" dedi. "Ona kendimizi nasıl affettireceğimizi buldum. Önce, Fatih Amca'dan, Osman Amca'nın evinin yerini öğreneceğiz. Sonra, sabah erkenden evine gidecek ve onun satması gereken tüm simitleri biz satacağız," diye de ekledi.

Güzin, "Peki ama, arabasını da kırdık. O ne olacak? Simitleri neyle satacağız?" diye sordu.

Buğra, "Onu da düşündüm tabii ki. Benim dayım marangoz, biliyorsunuz. Arabayı ona götürürsek, tamir edilip edilemeyeceğini de öğrenmiş oluruz. Tamir olunca kadar da, simitleri tepsiyle satarız," dedi.

Çocuklar bu fikri beğendiler. Sabah erkenden planlarını uygulamak için Osman Amca'nın evine gittiler. Kapıyı çaldılar.

Osman Amca, sabah sabah onları kapıda görünce bir hayli şaşırıldı.

"Hayırdır çocuklar, sabah sabah burada ne işiniz var?" dedi.

Buğra, "Simit satmaya geldik Osman Amca'cım. Sen simitleri al, bizim tepsilerimize pay et. Biz de bu arada senin kırılan arabanın parçalarını alıp dayıma götüreceğiz," dedi.

Osman Amca önce, "Siz yapamazsınız çocuklar. Bu iş öyle görüldüğü kadar kolay değildir," dediyse de, bizimkilerin inadı karşısında pes edip, kabul etmek zorunda kaldı.

Aslında çok da sevinmişti. Çünkü ne arabasız simitleri satabilecek dermanı vardı, ne de arabayı tamir ettirebilecek parası. Zaten zar zor geçiniyordu sattığı simitlerle. Hemen üzerine ceketini alıp fırına simit almaya gitti.

Bu arada, çocuklar da kırık arabayı alıp Buğra'nın dayısına götürdüler. Ona tüm olanları ve yapmak istediklerini anlattılar. Dayısı, olanları duyunca çok üzüldü. Arabayı iki gün içerisinde eskisinden daha da iyi yapacağına söz verdi. Ancak bizimkilere, "Simitleri sattıktan sonra bana da yardıma gelmeniz şartıyla," diye eklemeyi ihmal etmedi.

Çocuklar bu işi de düzeltecek olmanın hevesiyle yine koşarak simitleri almak için yola koyuldular. Geldiklerinde Osman Amca da fırından aldığı simitleri üç ayrı tepsiye pay etmiş, bekliyordu.

"Hoş geldiniz çocuklar," dedi onları görünce. "Simitleri hazırladım ve üstlerini örttüm. Ellerinizin temiz olmasına, simitlerin üstünün açılmamasına dikkat edin," diyerek her birine birer tepsi verdi. Sonra da,

“Hadi, kolay gelsin, iyi satışlar,” dedi.

Bizim Üç Silahşörler, sokak sokak gezerek simit satmaya başladılar. Önceleri, bu iş onlara oyun gibi geldi, ama saatler geçip yorulmaya başladıklarında bunun bir eğlence değil, bir iş olduğunun farkına vardılar. Yine de elbirliğiyle tüm simitleri satmayı başardılar. Kazandıkları parayı eksiksiz teslim ettiler.

Osman Amca, “Ooo, çocuklar aferin size! Benim akşama kadar ancak satabildiğim simitleri, siz ikinci olmadan satmışsınız bile. Gelin bari birlikte yemek yiyeelim,” dediyse de, Güzin, “Gelemeyiz Osman Amca’cım, Sağ olasin. Daha başka işlerimiz de var. Bugünlük bize müsaade. Yarın sabah yine görüşürüz,” dedi.

Sonra da hep birlikte Buğra’nın dayısının marangozhanesine gittiler.

Akın Bey, arabayı eski haline getirmiş gibiydi. Çocukları görünce, “Nerede kaldınız Buğra’cım? Hadi bakalım, birer zımpara alın da zımparalamaya başlayın arabayı. Sonra da iki kat vernik süreceğiz,” dedi.

Çocuklar, çok yorgun olmalarına karşın yine de arabanın her yerini zımparaladılar ve vernik sürülmesine yardım ettiler. Çünkü yaptıkları eşek şakasını düzeltmenin başka yolu olmadığını biliyorlardı.

Ertesi gün de simitleri satmak için sokak sokak gezerek akşamı ettiler. Sonrasında da Buğra’nın dayısının yanına gittiler. Camların takılması, tekerleklerin monte edilmesi derken, tüm işleri elbirliğiyle bitirdiler.

Gerçekten de, eskisinden daha güzel olmuştu. Akın Dayı’ya teşekkür edip arabayı aldılar. Götürüp teslim etmek için sabahı bekleyemediler. Bir yerine bir şey olmasın diye dikkatlice sürerek gittiler Osman Amca’nın kapısına.

Osman Amca, kapıyı açınca gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. O kadar mutlu olmuş, o kadar duygulanmıştı ki, ses tonundan da belli oluyordu.

“İnanın, beni çok mahcup ettiniz çocuklar. Size yaptığınız şakalardan dolayı hep kızıyordum ama siz tüm hafta sonunuzu benim simitlerimi satmak ve arabamı tamir edebilmek için harcadınız. Siz, çok iyi çocuklarsınız. Sizinle gurur duyuyorum.”

Çocuklar, iki gün boyunca o kadar çok çalışmış, o kadar çok yorulmuşlardı ki, dünyanın kaç bucak olduğunu hep birlikte öğrenmişlerdi. Fakat tüm yorgunlukları Osman Amca’dan duydukları güzel sözlerle adeta uçup gitmişti.

Ertesi sabah, okula giderken onu arabasının başında gördüklerinde, birbirlerine utançla değil gururla bakıyorlardı. ■

Eylül Albayram

8. sınıf öğrencisi

ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

KELEBEKLERDEN BULUTLARA, BULUTLARDAN KUŞLARA...

Karanlık oda... Soğuk duvarlar... Issızlığın adını bağıran demir parmaklıklar... İşte, hayatlarını adamak zorunda oldukları yerin görünen yüzleriydi bunlar. Kim bilir gerisinde neler barındırıyordu bu yer? Gözyaşı, özlem, hayal kırıklığı, pişmanlık... Hareket ettikçe gıcırdayan karanlıklarına, yani gerçekte yatak olan karanlıklarına sığınmışlardı hepsi. Yastık, gözyaşlarının sesi oluyordu sanki.

O odaların birinde, bir çocuk kalktı ve ranzanın demirine yaptığı çeteleye bir çizik daha attı. Yüzü, umut ışığıyla aydınlandı bir anda. Gardiyanın soğuk sesi, arkadaşının adını söyleyinceye kadar tabii. Geri gitmek isteyen ayaklarını bir daha yordu karanlığına doğru. Umudunu kendi gibi hapsetmiş olan gardiyana bir daha kızdı içinden, başını yastığa koyduğu sırada. Sonra, arkadaşının ailesinin gelip onlara sarıldığını hayal ederken buldu kendini. Bir mutluluk dalgası geçti göz-

lerinin önünden. Bu dalga, kızgınlığını yatıştırmayı başarmıştı. Fakat sakinliği kapının ardından gelen hıçkırlara kadar sürdü.

Ranzasından hızlıca kalktı. Büyük adımlarla kapıya yöneldi. Arkadaşının gözyaşları, kendisinden önce geliyordu. Gıcırdayan kapı açıldı. Arkadaşının gözlerini, su damlacıklarının oluşturduğu bulutlara benzetiyordu. Uçak geçmişti sanki gözlerinin içinden. Geçeyim derken, su taneciklerini dağıtarak bulutu bulut olmaktan çıkaracak bir uçak. Bu düşünceyle elini arkadaşının gözlerine uzattı. Solgun bluzunun kollarıyla sildi onun gözyaşlarını. Eliyle yatağını gösterdi. Beraber oturdu- lar.

Arkadaşı hızlıca anlattı bu gözyaşlarının sebebini. Çocuğun gözlerinden alev fışkırdı ve bu sinirle ayakta buldu kendini. “Hayır! Hayır, kabul etmiyorum!” diye söylenirken, arkadaşının elleri çocuğun ağzını kapatmıştı. Yutkundundu ve, “Kabullen. Hep yaptığımızı yap işte. Kabullen. Burayı, bu soğuk duvarları, bu rahatsız yatağı, haksızlığı nasıl kabullendik? Bunu da yapabilirsin. Ben gidiyorum işte, beni gönderiyorlar. Karanlığım- daki o beyaz nokta, yani sen, yanımda olmayacaksın artık,” dedi.

Arkadaşının gözlerinden akan son damla, çocuğun söyleyeceklerinin habercisi olmuştu.

“İki sene oldu. Biz seninle birbirimize tutunalı kos- koca iki sene... Sen, benim çaresizliğimi sırtladın; ben, senin pişmanlığını sırtladım. Çocukluğumuzu yitirdik belki ama çocuk ruhumuz var hâlâ, unutma!” dedi ve sarıldı.

O an, dünyadan uzaklaştılar sanki. Hiç kimsenin bilmediği, tanımadığı bir dünyaya ayak bastılar. Yaşan-

mışlıklarının onları mutlu edebilecekleri akıllarına bile gelmemiştir. Beyaz, her yer beyazdı. Yürüyünce sanki alttan bir şeyler onları gıcıklıyordu. Buluttu bunlar. Bulutların üstündeydiler. Birden, rengârenk bir sürü balonun etraflarını sardığını gördüler. Şaşkın yüzlerle birbirlerine bakarken, balonların şekilden şekile girdiklerini fark ettiler. Mesela bir at... Ama normal bir at değil. Onları karanlıklarından soğuk duvarların dışına taşıyabilecek bir at. Bazen bir çiçek... İçlerindeki tüm kötü şeyleri kokusuyla bastırabilecek bir çiçek. Balonların oluşturduğu her şekil, onlar için yeni bir şey ifade ediyordu.

Güneş doğarken, tozlu pencerelerin ardından ona kahkahalarla eşlik ettiler. Her yerde yankılanıyordu kahkahaları. Balonları düşündükçe gülüyorlar, renklerini hayal ettikçe onlara küsen umut, gözlerinde yenden beliriyordu. En çok bunu seviyorlardı işte. İçlerinde kalmış ufak umut kırıntısının kendisini göstermesini, hayat belirtisi vermesini. O zaman hayat onlara oyun geliyor, hayata tutunmaları kolaylaşıyordu.

Ay ışığının karanlığa vurmasını sabırla beklediler tüm gün. Ve sonunda o an... Çocuk, ellerini birleştirip bir kelebek yaptı. Arkadaşı da ona eşlik etti. Bir sağa bir sola oynatıp durdular. Bazen ellerini yaklaştırarak gölgeleri büyütüyorlar, bazen küçültüyorlardı. Bu oyun, çocuğun aklına bir şey gelmesiyle ertelendi.

“Boya kalemleri,” dedi çocuk.

Arkadaşı, anlamayarak başını salladı. Çocuk, boş bir duvara doğru yöneldi.

“Gördüğün bu soğuk, kirlî, rengi solmuş duvar bizim ruhumuz. İçimizdeki kelebekleri, içimizdeki bulutları, içimizdeki gökyüzünü onla paylaşmaya ne der-

sin?” dedi. Demesiyle elleri kalemle buluşup duvara yöneldi. Yaptığı hoş çizik sesleri yeni hayallere, umutlara yelken açtı. Bir daha yaptı, bir daha... Kelebekler yanlarında bitmişti. Bulutlar kafalarını kaldırdıklarında degecek kadar yakındı. Peki, balonlar neredeydi? Yavaşça başlarını çevirip duvara göz kırptılar.

Sabahın ilk ışıklarında, koğuşa giren müdürün soğuk sesiyle karşılaştı çoğu kişi. Müdür, çocuğun arkadaşını başka bir ıslahevine götürmek niyetiyle gelmişti ki, başını çevirmesiyle duraksaması bir oldu. Bu soğuk, tozlu, soluk duvar ona hiç bu kadar anlamlı gelmemişti ve tabii duvara yaslanmış uyuyan çocuklar da. Duvarda, iki çocuğun el ele tutuşarak balonla havalanmalarını anlatan bir resim, özgürlüklerine kavuşmalarının heyecanı vardı. Bu heyecan öylesine belirgindi ki, müdürün gözyaşlarını gizlemek için kullandığı elleri bile yetersiz kalmıştı. Çocuklar esneyerek uyandıklarında, müdür tüm duygularını bastırmış şekilde, küçük adımlarla geri gidiyordu.

Çocuklar müdürün arkasından, “Bu bizim hikâyemiz, bu bizim kaderimiz, değiştiremezsiniz!” diye bağırıyorlardı. Ellerini birbirlerine sıkıca kenetlediler.

Ayın belirmesini beklerken daha da heyecanlıydılar. Uzandılar yere, yerdeki soğuğu hissettiler. Aldırış etmeden yaptıkları kelebeklerin gölgeyle kavuşmasına bir seyirci gibi eşlik ettiler. Kelebekler bu sefer daha büyüktü. Tıpkı hayalleri gibi. Kelebeklerden bulutlara, bulutlardan kuşlara, kuşlardan balonlara, balonlardan gökyüzüne... ■

Eylül Erçin

6. sınıf öğrencisi
İstanbul, İSTEK Özel Bilge Kaan Okulları

DENİZİN ORTASINDA

Sabah, son birkaç haftadır olduğu gibi, küçük kamaradaki yatakta uyandım. Zaman kavramını az çok yitirdiğimden, biyolojik saatime güvenerek yataktan kalktım. Kamaralar, geminin deniz seviyesinin altındaki bir katta bulunduğu için, güneşin doğup doğmadığını kontrol etmem mümkün değildi.

Uykulu adımlarla, kamaradaki küçük banyoya ilerledim. Gemi sallanıyordu, ancak bu alıştığım bir olay olduğundan işlerimi yapmama engel olmuyordu. Soğuk bir duş alıp, dişlerimi fırçaladım. Saçlarımı tararken, ay-nada kendimi izledim; aklımdan bir türlü çıkmayan, nereden hatırladığımı kestiremediğim, tuhaf bir melodiyi mırıldandım.

Banyodan çıkınca, komodinin üstünde duran bir bardak suyu içip, kamarada dolanarak saçlarımı kurutmaya devam ettim. Uçlarından hâlâ sular damlasa da bu, beni rahatsız etmiyordu. Bir gemide yaşayınca, ıslak olmak, tepeden tırnağa bile olsa, sıradan bir hale

geliyordu. İşim bitince üstüme günlük bir şeyler geçi-rip, kamarayı terk ettim.

Güverteye çıkarken, bir zamanlar adlarını bilmediğim, ama şimdi en büyük sırlarımı bile paylaştığım üç arkadaşımı gördüm. Dümenin bulunduğu platformda, merdivenin tirabzanlarına yaslanmış, sohbet ediyorlardı.

Geminin kenarına, manzarının en geniş olduğu yere gittim. Güneş ufukta parıldıyor, denizin yer yer ışıldamasına sebep oluyordu. Hava, hoş bir kızıl mavi renge bürünmüştü. Serin sabah rüzgârı yüzümü yalıyor, saçlarımın uçuşmasını sağlıyordu; kollarımı iki yana açıp bu hissin tadını çıkardım. Rüzgârın uğultusunun yanında, can dostlarımın kıkırtılarını duyabiliyordum. Zorlu hayat koşulları insanları birbirine yakınlştırıyordu. Sadece bir aydır tanıdığım insanlarla, belki de yıllar önce tanıştığım arkadaşarımdan bile daha fazla olay yaşamış, badireler atlatmış; mutluluğumu, özlemimi, heyecanımı, hüznümü, sırlarımı paylaşmıştım.

Onları ilk gördüğüm günü hatırlamıyorum, ama o gün neler yaşandığını adım gibi biliyorum. Yanılmıyorsam, bir aydan daha az bir süre önceydi. Kafam karışmış bir vaziyette, geminin güvertesinde açmıştım gözlerimi. Neler olduğunu ya da oraya nasıl geldiğimi, hafızamı ne kadar zorlasam da hatırlayamamıştım. Sonra, gemide yalnız olmadığımı fark etmiştim. Güvertede, üç akranım, tıpkı biraz önce benim olduğum gibi baygın yatıyordu. Çok geçmeden diğerleri de uyanmıştı. Önceki hayatlarımızda hiç tanışmadığımız için her birimiz, bir diğerimizden şüphe etsek de, kısa sürede ısınmıştık birbirimize. Kalkıp güvertede bir tur atmış, şakaklarımızı ovmuş, sebepsiz yere histerik kahkahalar

atmış; bunun bir rüya veya bir kâbus olduğunu düşünüp, birbirimizi teselli etmiştik.

Rüya olmadığının anlamamız için çok zaman gerekmemişti.

Nedense, hayatınızı kurtarmak için elinizden gelenin en iyisini yaparken, bir şekilde gerçeklik algınız keskinleşiyor. Gemi, dev dalgalarla cebelleşirken, bütün bu olanların tamamıyla gerçek olduğundan zerre şüphemiz kalmamıştı. Suyun yüzeyinden fırlayan devasa dokunaçlar gemiyi kavramaya çalışırken, gemi sallanıyor, dengemizi sağlamamıza engel oluyordu. Bu sırada, dördümüz oradan oraya koşturuyor, her ne kadar son derece tecrübesiz olsak da, gemiye saldıran yarıttıktan kurtulmak için çabalıyorduk.

O gün, canımızı zor kurtarmış olsak da, oldukça deneyim kazanmıştık. Hatta son günlerde, sık sık meydana gelen saldırıları püskürtmek, günlük iş haline gelmişti. Bir zamanlar, böyle canavarların sadece fantastik film ve kitaplarda yer alan, kurgu yaratıklar olduğuna inanırdım. Gemide uyandığım gün, başka birçok şey gibi, bu da değişmişti.

Rüzgâr güçlenince, merdivenleri çıkıp platforma, arkadaşlarımın yanına gittim.

“Günaydın uykucu,” dedi en gencimiz olan Göktürk. O olmasa, muhtemelen şimdiye ölmüştük.

Tabii ki, gemide uyanmadan önce hepimizin bir hayatı vardı. Göktürk’ün hayatıysa basketbol ve eskrim antrenmanları arasında geçmişti. Aynı zamanda da strateji üretmekte çok yetenekliydi. Canavarlarla başa çıkmaya alışana dek, Göktürk’ün sıradışı savaşıma yeteneği sayesinde hayatta kalmıştık.

“N’aber kanka?” dedi Selim.

Grubun neşe kaynağıydı kendisi. En sempatiğimiz ve espritelimiz unvanını da hak ediyordu. Ortam ne zaman gerilse, en komiğinden bir espri patlatıp, hepimizi güldürmeyi bilirdi. Ayrıca, tamirat işlerinde de becerikli olduğundan, geminin aldığı küçük hasarlar konusunda ona güvenebiliyorduk. Her daim bardağın dolu tarafını gören bir insan olmasının yanı sıra istisnai durumlar hariç, onun gülümsemediğini hiç görmemiştik.

“Üstüne bi’ şeyler giysene! Hasta hasta başıma kalırsan, seninle uğraşamam!” dedi, bana ince bir hırka uzatan Buse. Otoriter biriydi ama dertleşmeyi, teselli etmeyi de bilirdi. En büyüğümüz olduğundan olsa gerek, sanki bir anne edası vardı. Korumacı ve şefkatliydi, ancak kontrolü asla elden bırakmazdı. Genel olarak sert bir havası olsa da hepimiz onun aslında bizim için endişelendiğini ve bizi sevdiğini biliyorduk.

“Günaydın millet!” dedim ben de karşılık olarak.

Selim’in yüzünde daimi sırıtışı, Buse’nin yüzünde sert ama keyifli bir ifade, Göktürk’ün yüzünde ise klasik soğuk bakışları vardı.

Tam, gemide uyandığımız hafta bulduğumuz stoklardaki kurutulmuş sebzelerin bittiğini haber verecek ve Göktürk’e az da olsa olumlu düşünmesini söyleyecektim ki, gemi yaklaşık yetmiş derece yana yattı. Muazzam boyutlarda bir dalga, hepimizi bir başka köşeye fırlatıp sırlıklam olmamıza sebep olurken, Buse hemen dümenin başına geçti. Bir yandan da hepimize emirler yağdırıyordu.

“Selim, muhtemelen bu bir saldırı değil. Sanırım sadece bir fırtına, makine dairesine inip, gemiyi elinden geldiğince dengede tut.”

Geminin sola yatmasıyla üçümüz platformda yalpalarken, Selim alt kata inen merdivenlerde gözden kayboldu.

“Küçük, sen de yelkenlerin iplerini çöz! Sonra da direğin üstünden geminin çevresini bi’ kolaçan et.”

“Aramızda sadece iki yaş var,” diye asabice mırıldanan Göktürk, direğe tırmanmak için ilerledi. Muhtemelen, arkasından bağırarak Buse’yi de duymadı.

“Sonuçta, ‘küçük’ deyince sana hitap edildiğini anlıyorsun! Hem iki değil, üç. Her neyse... Elçin, sen de aşağı in. Stoklardaki yiyecekleri kontrol et. Zaten miktarları fazla değil, ezilmelerini istemeyiz. Sonra da buraya, bana yardıma gel!”

Aldığım emir üstüne, hemen aşağı indim. En alt kata, yani makine dairesinin, yiyecek stoklarının ve çamaşır dairesinin bulunduğu yere geldiğimde, sallantı yüzünden az kalsın yere kapaklanacaktım. Koşarak koridoru geçerken, Selim’in kendi kendine söylenmesini ve makine seslerini duyabiliyordum. Sonunda, stokların bulunduğu depoya geldiğimde, her şeyin yerinde olduğunu görüp rahatladım. Hiçbirimiz içki içmediğimiz halde, depoda bolca rom da vardı. Yemeklerin git-tikçe tükenmesine karşın, rom artıyordu sanki. Fakat, kıyafetler de, eşyalar da, yiyecekler de bizim değildi zaten. Uyandığımızda, her şey, sanki bizden önce de burada insanlar yaşıyormuş gibiydi.

Gemi birden batı yönünde yan yattı. Depoda yere düşüp, fırtınanın bir an önce geçmesini dilerken, Buse’nin kan dondurucu çığlığını duymamla düşüncelerim bölündü.

Bütün gücümü bacaklarıma verip hızlıca güverteye çıktım. Hemen platforma gidip transa girmiş gibi, tek

bir yöne bakakalmış Buse’nin omuzlarını tuttum. Gözlerindeki dehşet ifadesi beni de korkutuyordu. O an dikkatim denizde olmasa da, yavaş yavaş dalgaların dindiğini hissedebiliyordum. Gemi, ayaklarımın altında daha dengeli durmaya başlamıştı.

“Buse,” dedim, yumuşak bir ses tonuyla, “iyi misin? Ha, Buse? Yaralandın mı, bir sorun mu var, ne oldu?”

Sessizce soruları sıralarken, bunun hiçbir işe yaramadığının farkına vardım. Buse hâlâ şoke olmuş halde aynı yöne bakıyordu. O an, Buse’yi neyin böyle dehşete düşürdüğüne bakmak geldi aklıma. Kafamı platformun aşağısına, direğin birkaç metre ötesine çevirdim. Gördüklerim karşısında, arkadaşımın neden şoka girdiğini anlamakta zorlanmadım.

Zemindeki küçük kan birikintisinin hemen yanında, bilinçsiz yatan bir beden görmek mümkündü. Doktor değildim, anatomi konusunda iyi de sayılmazdım, ama bir kolun o şekilde durmaması gerektiğini söylebilirdim.

Platformdan uçarcasına atlayıp Göktürk’e koşarken, gözucuyla Selim’in güverteye çıktığını görebiliyordum. Ancak, yavaş yavaş görüşüm buğulanmaya başladı. Yanağımdan aşağı sıcak bir şeylerin süzülüğünü hissedebiliyordum. Kendimi yerde baygın yatan bedeninin yanına, kelimenin tam anlamıyla fırlattım. Göktürk’ün bacağında ufak kesikler vardı ve yanılmıyorsam kan birikintisinin sebebi buydu. Alnında da küçük bir kesik vardı ve teni solmuştu. Kolu ters dönmüştü ve göğsü hâlâ inip kalksa da, ne kadar zorlandığını anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu.

Neler olduğunu bilmesem de, o anda bunu pek önemsemediğim söylenemezdi. Önemli olan, ne olacağı-

di. Selim ve Buse'nin, arkamdan geldiğini duyabiliyordum. Ayağa kalkıp yüzlerine baktım. Selim'in yüzünde saf bir endişe ifadesi vardı. Buse, ilk şoku atlatmış olduğundan, her zamanki sakin ve sert kişiliğine bürünmüştü.

“Gemi yan yatınca direktten düştü. Tam göremedim, ama beş metreye yakın bir yükseklikte olduğunu söyleyebilirim. Fırtına durmadı ama deniz sakinleşti. Genel odaya gidelim.”

Göktürk'ün baygın bedenini taşıyarak kamaraların bulunduğu kata indik. Bu katta, “genel oda” adını verdiğimiz, geniş bir oda vardı. İçinde, altı kişinin rahatça sığacağı, L biçimli bir koltuk; büyük bir yemek masası; duvarda, uzun raflar; köşede, büyük bir şömine, yerde ince, beyaz bir halı ve koltuğun önünde küçük bir sehpa vardı.

Göktürk'ü yemek masasına yatırıp, raftan ilkyardım çantasını aldık. Kırık kaburgalarını ve kolunu sardık, bacağındaki kesikleri temizledik ve alınına bandaj yaptırıldı. Sonra, onu koltuğa taşıdık. Düştüğü an ölmediği için şanslı sayılırdı, durumu pek iyi değildi ama yaşayacağını biliyordum.

O uyanana kadar hiçbir şey konuşmadık, hiçbir şey yemedik. Sadece yemek masasında oturup öylece bekledik. Buse ve Selim'in göz altlarının morardığını görebiliyordum. Şömineden dolayı oda az da olsa aydınlıktı ve ısısı yüksekti. Bir şimşegın çakması duyuldu.

Arkamızdan boğuk bir ses duyulduğunda, muhtemelen saat gece yarısını geçmişti.

“Ne kaçırdım?”

Hep beraber kıkırdadık. Göktürk doğruldu ve oturur pozisyona geçerek bize yer açarken, yüzünü ekşit-

ti. Ağrısı olduğu apaçık belli olsa da, saklamaya çalışıyordu. İlkyardım çantasından bir ağrıkesici ve bir şişe su alıp onun yanına giderken, Selim'le Buse de peşimdediydi.

Dördümüz birlikte, geniş koltuğa dizildik. İyice yayılıp, üstümüze büyük battaniyeyi aldık. Göktürk'ün kırıklarına dikkat ederek, başlarımızı birbirimize yasladık. Göktürk, ağrıkesiciyi suyla içip, su şişesini sehpa koydu.

Dışarıda kopan fırtınalara karşın oda sıcaktı, içimizi ısıtıyordu. Olabildiğince Buse'ye sokuldum ve o da, kolunu omuzuma attı. İlk haftadan beri, kız kardeş gibiydik. Göktürk sessizce inledi ve Selim battaniyeyi çekti. Açık denizde daha ne kadar dayanabileceğimizi bilmiyorduk. Eski hayatlarımıza mı kavuşacağız, yoksa okyanusun dalgalarına karışıp, yok mu olacağız, bilmiyorduk. Ancak o anda, umurumuzda da değildi. Tek umursadığımız, hâlâ birlikte olmamızdı. Ne de olsa, dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmiştik. Hâlâ birbirimize sahip olmanın verdiği huzurla, gurleyen göğes aldirmeden, yavaşça uykuya daldık. ■

Nehir Çelikel

7. sınıf öğrencisi
TED Denizli Koleji

BİR YAĞMUR, BİR DELİK VE KAVUŞMA

Bir zamanlar herkes tarafından sevilirdim. Bu beni çok mutlu ediyor ve biraz da kibirli yapıyordu. Ancak fazla uzun sürmedi. Bir akşam, çok sevdiğim yerimden kaldırıldım ve çok yüksek, tozlu bir yere konuldum.

“Burası çok yüksek!” diye bağırdım. Aşağı bakınca düşecek gibi oldum. Hemen geri çekildim. Etrafıma bakındım ama kimseyi göremedim. Tekrar aşağı baktım. Buradan her şeyi görebiliyordum ama kimsenin beni göremediğinden emindim. Bu arada, hava yavaş yavaş kararıyordu. Duvara doğru yürüdüm. Yer yer örümcek ağlarıyla kaplıydı. Bir kez daha bağırdım.

“Kimse yok muuu?”

Ses yoktu. Umutsuzca yere oturdum. O sırada, bir kıpırtı hissettim. Bir örümcek üstümde geziyordu. Örümceklerden çok korkardım. Çıglık attım. Ayağa kalktım ve örümcekten kurtulmaya çalıştım. Örümcek bir süre sonra gitti. O gidince ben yine oturdum. Bu-

ralarda birilerinin olduğundan emindim.

Bu sefer, biraz sinirli bir şekilde, “Kimse yok muuu?” diye bağırdım.

Yine ses yoktu. Homurdana homurdana, uzanıp uyumaya çalışıyordum ki, arkamda bir hışırtı hissettim. Arkamı döndüm. Bir silüet vardı sadece. Kim olduğunu, nasıl biri olduğunu kestiremedim.

“Çöpe gitmek istemiyorsan, buraya alışmalısın. Buranın bazı kuralları vardır. Bu kurallara uyarsan, mutlu mutlu yaşarsın, aksi takdirde üzülürsün,” dedi arkamdaki ses.

Elini omuzuma koydu. Başımı ondan tarafa çevirecektim ki, buna izin vermedi, başımı tuttu. Onun soğuk, güçlü elinden kurtulup ona doğru döndüm. Konuşma tarzını hiç beğenmemiştim.

“Bu seni ilgilendirmez. Ben istediğim gibi yaşarım,” dedim.

Oradan uzaklaştım ve sanki bir işle meşgulmüş gibi davranmaya başladım.

O, benim yanıma geldi. Bu sefer daha yüksek sesle, “Sen de inatçıymışsın yaa! Tavrını değiştirirsen iyi olur. Yoksa...”

Sözünü kestim. “Yoksa ne olur? Kapağımı mı yırtarsın?” diye bağırdım.

Bu onu çok sinirlendirmiş olacak ki, elini yine omuzuma koydu, ama bu sefer sıkıttı. Öyle sıkıyordu ki, canım gerçekten çok acıyordu. Ne yaparsam yapayım ondan kurtulamıyordum. Hareket ettikçe daha da sıkımaya başladı. Dayanamadım, sinirden ve acıdan ağlamaya başladım. Ben ağlayınca durdu.

“Dediğim gibi... üzülürsün...”

Onunla uğraşamayacağımı anladım. Kalktım, en

uca doğru koşmaya başladım. Kendimi aşağı atacaktım. Tam o sırada biri daha geldi. Bana doğru koştu ama yetişemedi. Ben çoktan atlamıştım. Şimdi metrelerce yüksekten aşağı düşüyordum. Ama sonra durdum. Biri, ipimden yukarı çekiyordu beni. Bunu yapanın, neredeyse omuzumu kıracak olan kişi olmadığına eminim. Bu, büyük ihtimalle atlamadan önce bana doğru koşan kişiydi. Beni yukarı çekerken, bir yandan da diğerine karşı beni savunmaya çalışıyordu.

“Bırak gitsin. Sanırım çöpe atılmayı çok istiyor,” dedi omuzumu sıkan.

Diğeri ise, “Bazen çok acımasız oluyorsun,” dedi.

Gerisini duyamadım. Başım çok kötü dönüyordu.

Uyandığımda yukarıdaydım. Yine o tozlu, pis yer... Artık hava iyice kararmıştı. Olduğum yerde uyuyakaldım.

Gecenin bir yarısı uyandım. Dışarıda fırtına vardı. Yağmur yağıyordu ve rüzgâr esiyordu. Her yer zifiri karanlıktı. Hiçbir şey göremedim. Tam yeniden uykuya dalacakken, “GÜMM!” diye bir ses duydum. Sesin geldiği yöne baktım, ama hiçbir şey göremiyordum ki! Sonra, aniden bir şimşek çaktı. Her yer bir anlığına apaydınlık oldu. O sırada gördüm ki, üstümdeki çatıda çok büyük bir delik açılmış! Bu deliğin, eski püskü, dayanıksız olan çatıya, rüzgârın etkisiyle savrulan bir şeyin çarpmasıyla açılmış olabileceğini düşündüm. Deliğin altına baktım. İçeri giren yağmur damlaları orada bir birikinti oluşturuyordu. Birikintinin hemen yanında ise biri vardı. Uyuyordu. Olan bitenden haberi yoktu.

Onu uyandırmak için bağırdım: “Heyy, dikkat et! İslanacaksın!”

Beni duymadı. Bir kez daha bağırdım: “Hadiii, uyan-sanaa!”

Ancak, o bir türlü uyanmıyordu. Umutsuzca son bir kez daha, var gücümle bağırdım. Bu sefer uyandı. Önünde, hızla büyüyen su birikintisini görünce çok korktu. Kaçacak yeri yoktu. Arkasındaki duvara daha çok sokuldu ve önündeki su birikintisine baktı. Eğer hemen bir şeyler yapmazsam bu, onu son görüşüm olabilirdi.

Tam o sırada aklıma bir fikir geldi. Ama çok tehlikeliydi ve onun kurtulma şansı da düşüktü. Bu fikri düşünmeyi bırakıp başka çözüm yolları aramaya başladıysam da, olmuyordu, aklıma başka şey gelmiyordu. Acele etmezsem sabahın ilk ışıklarıyla çöpe atılacağını biliyordum. Bu yüzden hemen, üstünde, “Çok Satan Serinin İkinci Kitabı” yazan rengârenk kapağımı kopardım ve su birikintisinin üstüne attım.

“Acele et! Kapak ıslanıyor,” diye bağırdım.

Hızlıca geçti kapağımın üstünden. Canım çok acıyordu.

“Ne yaptın sen!” diye bağırdı bana. Korkusu gözlelerinden okunuyordu. Ama sonra bana teşekkür etti.

Kapağıma bir kez daha dönüp baktım. Artık sırlıklam olmuştu. Buruşmuştu ve boyası akmıştı. Arkamı döndüm. Acıyla yüzümü buruşturarak yattım ve uykuya daldım.

Sabah uyandığımda, dükkân tıklım tıklımdı. İçeri küçük bir kız girdi. Güçbela dükkân sahibini buldu ve beni sordu. Adam merdivenle beni aldı. Beni bu halde görünce çok şaşırıldı.

“Biraz eskimiş ama sorun olur mu?” dedi. Kız, “Hayır,” deyince, beni ona verdi. Tam incekken gözü, ge-

ce kurtardığım kitaba ilişti. “Bunu okudun mu?” diye sordu. Kız, başını salladı.

“Bunu okumadıysan, elindeki okumanın bir anlamı kalmaz ki!” dedi adam.

Kız şaşkınlıkla bana baktı. Adam, “Bu, serinin ilk kitabı kızım, önce bunu okumalısın,” dedi ve kitabı kızıya uzattı.

Adam, “Serinin ilk kitabı,” deyince çok şaşırdım. Uzun zamandır aradığım, serinin benden önceki kitabı o muydu? Gerçekten çok mutlu oldum. İyi ki onu kurtarmıştım.

Adam merdivenden inince, kız da ona para vermek için elini cebine götürdü. O sırada beni diğer eline, arkadaşımın olduğu ele götürdü. Sonunda kavuşabilmiştik.

Kız, parayı çıkardı ve adama uzattı. Ancak adam parayı reddetti. “Para vermene gerek yok kızım, sana iyi okumalar!” dedi.

Kız teşekkür etti ve dükkândan çıktık. Artık ikimiz de onun kitabıydık ve biliyorduk ki, o bize çok iyi bakacaktı. ■

Sude Nur Ayaz

6. sınıf öğrencisi

Gaziantep-Şahinbey, Vehbi Dai Ortaokulu

KÜÇÜK ERİKÇİK

Küçük Erikçik, tepenin kuzey yamaçlarındaki ağaçlardan biriydi.

Bilirsiniz, bahar kuzey yamaçlarına daha geç gelir. Kuzeyde yaşayan bütün ağaçlar bunu bilirler. O yüzden, güneydeki ağaçlara bakıp da vaktinden önce çiçek açmazlar. Ama bizim küçük Erikçik bundan habersizdi. Hava birkaç gündür güneşliydi. Buna aldanan Erikçik, bir sabah aniden çiçek açmaya karar verdi. Birden bütün dallarında pıtır pıtır çiçekler açmaya başladı. Öyle alımlı oldu ki, gelinlik giymiş kızları andırıyordu.

Uykudan uyanan diğer ağaçlar, “Ne yaptın Erikçik! Bizim yamaca henüz bahar gelmedi. Birkaç güneşli güne aldandın. Bundan sonra sert rüzgârlar esebilir, hatta kar bile yağabilir. Çiçeklerini nasıl koruyacaksın?” dediler.

Erikçik, çiçek açmanın mutluluğunu yaşamadan korkuya kapılmıştı. Yapraklarından yaşlar süzüldü.

Erikçik'in durumunu öğrenen yamaçtaki bütün bitkiler, hayvanlar toplandılar. "Yamacımızın ilk çiçek açan ağacını korumalıyız. Hep birlikte bu işe bir çare düşünmeliyiz," dediler.

Köstebek, "Bence çiçeklerin hepsini toplayıp top-rağın altına saklayalım. Yuvam bunun için çok uygun," dedi.

Bilge Çınar Ağacı, "Çiçekler dalından koparılırsa ölür," diyerek ona karşı çıktı.

Sincap, "O halde, yediğim cevizlerin kabuklarını getireyim. Bütün çiçeklerin üzerini kabuklarla kaplayalım," dedi.

Bilge Çınar, "Bu da olmaz. Kabuklar çok sert ve çiçeklere zarar verebilir. Hem rüzgâr esince hepsi düşer," dedi.

Tavşan, "Hey, buldum! Yamaçtaki tüm kürklü hayvanlar kürklerinden bir tutam versinler, çiçeklerin etrafını bunlarla örtelim," dedi.

Bilge Çınar, "Rüzgâr, tüyleri de çiçekleri savurduğu gibi savurur," diyerek, bu fikri de beğenmediğini söyledi.

Örümcek, "Ben bütün çiçekleri ağlarımla sımsıkı bağlarım. Ne dersiniz?" diye sordu.

Bilge Çınar, "Bu da olmaz ama ben bir şey buldum galiba. Erikçik'e yakın olan ağaçlar, dallarını eğbildikleri kadar eğsinler. Hayvanlar da toplayabildikleri kadar çalı çırpı toplansınlar. Kuşlar da ağaç dallarının arasını çalılarla örsünler. Dört bir yanı örülünce, Erikçik'in çiçeklerine hiçbir şey olmaz," dedi.

Herkes bu fikri çok beğenmişti. Kürklü hayvanlar, "Bizler de kalan boşlukları tüylerimizle kapatırız," dediler.

Gerçekten de denildiği gibi oldu. Güneşli günlerden sonra sert rüzgârlar esti. Yağmur yağdı, dolu yağdı, ama küçük Erikçik bunların hiçbirinden zarar görmedi. Havalar yavaş yavaş ısınmaya başladı. Nihayet kuzey yamaçlarına da bahar geldi. Yamaçtaki herkes çok mutluydu. El ele vererek Erikçik'in çiçeklerini bahara kadar korumayı başarmışlardı. Bu başarı, birlik olmanın ve sevginin bir sonucuydu.

Küçük Erikçik, bundan sonraki baharlarda aceleci davranmadı. Zamanında çiçek açarak büyüdüğünü herkese gösterdi. Yamaçta yaşayanların onun için yaptıklarını da hiçbir zaman unutmadı. ■

Yiğit Deniz Dal

8. sınıf öğrencisi

Mersin-Silifke, Atatürk Ortaokulu

ÇAMURLU BOTLAR

O sabah, Fatih'in kapının yanında duran çamurlu botları dışında her şey son derece olağan görünüyordu. Annesi, mutfağı havalandırıp kahvaltıyı hazırlamış, ke-diye mamasını vermişti. Babası, okuduğu gazeteden başını kaldırıp çaktırmadan kahvaltı masasına eklenen her bir tabağı selamlıyordu adeta. Kardeşi de her sabah yaptığı gibi, sanki ilk defa karşılaşıyormuşçasına oyun-caklarının arasına gömülmüş çılgınlar gibi oynuyordu. Ama hiç kimse o çamurlu botları fark etmiyordu.

Kahvaltı masasına oturduklarında, çamurlu botlar arkadaşına göz kırpan bir çift afacan gibiydi. Neyse ki, onu ilk gören de Fatih oldu. Kahvaltı bitmeden masa-dan kalkılmazdı ama şimdi bir bahane bulup botlarını saklaması gerekiyordu. Önce, aklına gelen ilk şeyi söy-lemeye başlayıp dikkatlerini dağıtmayı denedi. Sonra, çalan telefonunun sesini duyduğunu iddia ederek ma-sadan apar topar kalktı. Kapının yanından geçerken aldığı çamurlu botları odasına götürüp yatağının altına

sakladı. İçeride kısa bir süre oyalandıktan sonra elleri-ni yıkayıp, telefonunun çalmadığını, yalnızca ona öyle geldiğini söyleyerek kahvaltı masasına oturdu. Neyse ki, kimsenin dikkatini çekmemiști yaptığı.

Nihayet okula gitme zamanı geldi. Bugünkü kahval-tı öyle uzun gelmişti ki ona... Arkadaşlarıyla buluşup konuşması gerekenler vardı. Okulun ilk günümüştü gi-bi heyecanlıydı, kendini tutmasa sanki göğsünden bir çift güvercin havalanıverecekti birazdan.

Okula geldiğinde gözleri arkadaşlarını aradı. Önce Bilge gördü okulun bahçesinde. Koşarak yanına git-ti. Bilge'nin de en az Fatih kadar heyecanlı olduğu her halinden belliydi. O sırada Yiğit ve Müge de okul bah-çesine girdi. Ardından da Emir ve Akın geldi. Sonunda ekip tamamdı işte.

Ateşli konuşmalar başladı. "Yakalanan oldu mu?" diye sordu Yiğit. Neyse ki kimse yakalanmamıştı. Fa-tih'in aklına çamurlu botları geldi ama kimseye bahset-mek istemedi.

Müge, "Çok yorgun hissediyorum ama buna değer," dedi.

Emir hemen atıldı, "Sakın belli etme yorgunluğunu, uykusuzluğunu. Yoksa geceyi Sıllar'ın tarlasında çalışarak geçirdiğimiz anlaşılabilir," dedi.

Emir haklıydı. Öğretmenleri onları yorgun görürse ailelerini arayabilirdi. Bu da her şeyin ortaya çıkması için bir kıvılcım demekti.

Enerji vermesi için meyve suyu ve süt içilecekti bol bol ve öğleden sonra herkes uyuyup dinlenecekti. Planladıkları gibi, her gece bir kişi ödevleri yapmak üzere görevli olacak ve bütün iş altı günde bitecekti. Zaten altı gün sonra Sıla ve annesi, babasının tedavisi-

ni bitirip dönecekti. Sıla öyle söylemişti telefonda. Sıla, annesi ve küçük kardeşi babasının devam eden tedavisi için tam iki aydır burada değildi ve döndüklerinde tarlanın temizlenip, sürülüp, ekilmesi gerekecekti. Bu işleri hep babası yapardı, ama şimdi ameliyat olmuştu ve çalışması da mümkün değildi. Üstelik geldiklerinde hava iyiden iyiye soğumuş olacaktı. Tarlayı bir şekilde ekseler bile verim alamayacaklardı. Şimdilik Sıla ve ailesi için yapılabilecek en iyi şeyin bu olduğuna karar vermişler, önceki gece tarlada çalışmaya başlamışlardı. Bu işi kimsenin bilmemesini istiyorlardı, aksi halde Sıla kendini daha kötü hissedebilirdi.

Okula devam etmek zorunda olmasalar, gidip yarım kalan işlerini tamamlamak istiyorlardı, ancak bu mümkün değildi. Okulun bitmesini ipe çekiyorlardı. Üstelik, her zamankinden daha çok acıktıklarını hissediyorlardı. Müge ve Akın, kollarının çok ağrıdığını söylüyordu. Dün akşamki ödev görevini üstlenen Bilge de bir yandan onları merakla dinliyor, bir yandan da bu akşamki çalışmayı düşünüyordu.

Her gün bir kişi Sıla'yı arayıp konuşmalıydı. Dün Fatih aramıştı. Sesinin önceki günlere göre daha iyi olduğunu söyleyince, herkes mutlu olmuştu bu habere. Bugün de arama sırası Emir'deydi. Onu rahatlatacak şeyler söylemeliydi. Ama ne söyleyeceğini bir türlü bulamıyordu. Hem geçen sefer de ne diyeceğini bilememiş, saçma sapan konuşmuştu. Bu defa annesinden tavsiye almak istiyordu Emir.

Ödevleri yapma sırası Müge'deydi. Okul çıkışında herkes ödevlerini ona verdi. Öğle yemeğini yer yemez herkes ödev yapma bahanesiyle odasına çekilip uykuya dalmıştı bile.

Uyuyup uyanan Fatih, çamurlu botlarını yatağın altından çıkardı, yanına aldığı poşete yerleştirmek istedi, ama botun temizlenmiş olduğunu fark etti. Yüreği ağzına gelmişti. Annesi onları bulup temizlemiş olmalıydı, ama neden eski yerine koymuştu ki? Anlam veremedi buna. Belli ki, ona sormayı unutmuştu annesi ve akşam yemeğinde mutlaka hatırlayıp soracaktı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Yoksa anlamış mıydı her şeyi? Bütün plan suya düşerdi anladıyla.

Biraz sonra annesi seslendi. İşte hatırlamıştı. Önce duymamış gibi yaptı Fatih, sonra çaresiz cevap verdi annesine.

“Kardeşinin ödevlerine biraz yardım etmeye ne dersin?” dedi annesi.

Derin bir nefes alıp seve seve yardım edeceğini söyledi ve kardeşinin yanına koştu. Babası gelene kadar ödevleri bitirdiler. Babası geldiğinde, sofrada bu konu hiç açılmadı. Ne olduğunu anlamasa da, sormaya hiç niyeti yoktu Fatih'in.

Gece herkes uyuduğunda, altı kafadar sözleştikleri gibi buluşup çalışmaya başladılar. Emir bu işlerden anladığı için, arkadaşlarına nasıl yapacaklarını gösteriyordu sık sık. Yorucuydu ama sonucu düşündükçe keyif alıyorlardı bu işten.

Nihayet beklenen gün geldi. Altıncı günde işler tamamlanmıştı ve Fatih'in botları anlam veremediği bir şekilde her gün temizlenmişti.

Fatih, Sıllar'ın geleceğini kahvaltı masasında annesine hatırlatınca, annesinin gözleri dolmuştu.

Sonra, kapıdan çıkarken annesi onu öptü ve şunları söyledi:

“Tertemiz yüreğinizle dünyayı böylesine güzelleş-

tirmek istediğiniz her yeni günde, tertemiz botların seni bekliyor olacak küçük adam.”

Fatih, şaşkınlıkla karışan mutluluğunu ifade edemeden okul yolunda buldu kendini. Annesi her şeyin farkındaydı en başından beri ve onunla gurur duyuyordu.

Günlerdir yorulan altı kafadar, bugün Sıla'yı karşıladıktan sonra iyi birer uyku çekmeyi planlıyorlardı. Ayakları şişmiş, kolları da çok ağrıyordu hepsinin. Onlar okuldayken Sıla evine gelmiş olmalıydı. Okul çıkışı hepsi onu görmeye gittiler. Kısa bir geçmiş olsun ziyaretinde bulundular. Sıla ve ailesi tarlanın nasıl bu hale geldiğini anlayamamış, ama çok mutlu olmuşlardı. İşte bu mutluluğu görmek de onlara yetmişti.

Dünyanın kaç bucak olduğunu birlikte öğrenmişlerdi, ama bundan hiç de şikâyetleri yoktu. Çünkü birlikte başarmanın keyfi tarif edilemeyecek kadar güzeldi. Hayat böyleydi işte. Yorgunluktan şişen ayaklarınıza, sızlayan kollarınıza rağmen huzurla uykuya dalmak için sebepler bulmaktı. Birlikte yaşamak ve ciğerlerini mutlulukla doldurup birlikte solumaktı hayat. ■

Zülküf Cengiz

7. sınıf öğrencisi
Diyarbakır, İngiliz Kültür Koleji

BEN SARI, HIRÇIN VE BENEKLİ

Ben Sarı, Hırçın ve Benekli sürümüzü kaybetmiştik. Martın sonu olmasına rağmen kar hâlâ yerdeydi. Bu kaybolma nasıl mı oldu? Hırçın'la Benekli'nin tartışması yüzünden tabii ki. Benekli, Hırçın'ın yerine konmuş; Hırçın da buna öfkelenmiş, sonunda bitmek bilmeyen bir “benim yerim” tartışmasına girişmişlerdi. Ben de onları sakinleştireceğim diye uğraşırken olan olmuş, sürü havalanmış ve biz üçümüz yarısı çürümüş, diğer yarısı yeşeren çalı çırpının arasında aklını yitirmiş bir kırlangıç şaşkınlığıyla kalmıştık.

Bu defa da “senin yüzünden” tartışmasına giriştiler... Giderek şiddetlenen karşılıklı suçlamalara artık dayanamayıp her ikisinin kanadından birer tüy çekip koparmış, onlara başımıza bu gelenin bir felaket olduğu gerçeğini, acıtan bir uyarıyla söylemişim.

İkisi de bu yılın yavrusuydu ve ilk defa bu göç yolculuğuna çıkıyorlardı. Yolu, yolculuğu, kuralları bilmedikleri için çok sevinçliydim ama şaşkınlıkları, söz

dinlememeleri başımıza bu işi açmıştı. Ben de yeterli açıklamaları zamanında yapmamışım demek ki...

Ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sürüyü aramaya mı çıksak, yoksa bir yıl daha burada bekleyip sürünün gelmesini mi beklessek?

On iki nisanda cesaretimiz toplayıp havalandık. Hangi yöne gideceğimizi bilmiyorduk. İki saat boyunca kuzeye doğru ilerledik. Yolda bir kaz sürüsüne rastladık. Kazların beyaz tüyleri göz alıcıydı. Kazlara seslendik.

“Kaz kardeşler, bizim kırlangıç sürüsünü gördünüz mü?”

Kazlar hep bir ağızdan, “Gördük gördük...” deyip kuzeyi işaret ettiler.

Biz de yola koyulduk. Fakat iki saatlik yolculuğun ardından ortada sürümüz yoktu. Canımız çok sikkindi.

Hırçın, denizi izlerken birden, “Aa, şu bizim Bilge Kaplumbağa değil mi?” diye sordu. Biz de hemen denize doğru alçaldık. Kumsalda yumurtlamak için yuva yapan Bilge Kaplumbağa’ya, sürümüzün yerini sordüğümüzde, batıyı gösterdi. Kafamız karışmıştı. Kazların gösterdiği yola mı devam edecektik, yoksa Bilge Kaplumbağa’nın gösterdiği yola mı gidecektik?

Biz de düşünüp taşındık, Bilge Kaplumbağa’nın gösterdiği yönde ilerlemeye başladık. Ne de olsa, bilge olan oydu, yaşlı olan oydu... Bir buçuk saat sonra denizi aştık, yolumuz balta girmemiş ormanlarla kaplı dağlardan geçiyordu.

Sonra deniz bitti, dağlar geçildi; dümdüz yeşil, sarı, kahverengi düzlükler, buğday tarlaları çok olan, iki nehirli ülkeye geldiğimizi anladım. Burada nehirlerin sularının çok olduğunu geçen seneden biliyordum. Nehir-

lerden birinin adı Tigris’miymiş, Dicle’miymiş neymiş, işte o yerden geçiyorduk.

Acıktık.

Birden, bir patlama sesi duyduk. Patlamanın şiddeti o kadar yüksekti ki, kulaklarımız ağrıdı.

Bir de baktık, Hırçın döne döne aşağıya düşüyor. Ben ve Benekli, hemen aşağıya dalıp son anda Hırçın’ı kanatlarından yakaladık ve bir çalının arkasına indirip sakladık. Biz de ağaçların arkasına saklandık. Nefes bile almıyorduk. Hırçın bile gagasını kanadının altına sokmuş ses etmemek için acısını tüyelerine, kanadının kemiğine, kana bastırıyordu.

Bir adamın köpeğine seslendiğini duyduk.

“Kesin bir avcı bu,” dedi Benekli.

Avcı, köpeğe emirler yağdırıyordu, küfürler savuruyordu.

“Gözün çıksın, salak köpek! Vurdum işte, bulamıyorsun hayvan! Allah belanı versin senin it! Bak eve dönelim, seni götürüp azıtmazsam, ben de Miro değilim!”

Avcı ve köpeği gittikten sonra bile korkudan yarım saat daha bekledik. Daha sonra ağaçtan inip Hırçın’a yiyecek bulmaya çıktık. Kanadından kan kaybediyordu. Hırçın yine de sakindi, yuva yaparken yaptığımız gibi, ağızına çamur alıp yarasına sürüyordu.

Ona yiyecek bir şeyler bulmalıydık. Buğday tarlasının kenarında dökülmüş buğdayları yedik, gidip onun ağızına kustuk. Gözleri açılmadan yiyordu.

Sürümüz, karşıdaki dağın arkasındaydı, bunu seziyordum. Bulduğumuz yerin buğdaylarının olduğu mevsimde buraya geldiğimizi hatırladım birden. Bizim sürü buraya yakın bir yerde olmalıydı. Hırçın’a biraz daha sabretmesini söyledim.

“Az kaldı, dayanmalısın!” dedim.

Benekli heyecanlandı, inanmadı, şaka yaptığımı düşünmüştü.

Ne yapıp edip onlara ulaşmalıydık. Hırçın'ın hali berbatı, ama arkadaşımızı burada bırakamazdık. Biz de iyileşene kadar Hırçın'ın yanında kalmak istedik.

Hırçın'ın yanında birkaç gün daha kalıp yiyecek bir şeyler getirip yarasının çamurunu ve yaprağını her gün değiştirmesine yardım ettik. Yaralanmasının beşinci gecesinde, Hırçın epeyi bir iyileşmişti. Artık yola çıkmaya hazırдық. Ta ki, yukarıda süzülen kartalı görene kadar...

Koyu kahverengi vücuduyla gururlu görünüyordu. Kartal, Eğil denen suyu derin ve temiz, toprağı sarı, kayalıkları büyük ve göz alıcı yerde bizi gördü.

Ne yapıp edip kartaldan kurtulmalıydık. Aniden, Benekli'nin aklına bir fikir geldi. Benekli, sağlıklı ve hızlı olduğunu, kendisi kartalı oyalarken bizim de dağın arkasına, sürünün yanına gidebileceğimizi anlattı. Daha sonraysa Benekli, hızı sayesinde kartaldan kaçabilecek, bizimle sürünün yanında buluşabileceğini anlattı. Biz de bunu kabul edip Benekli'nin kartalı oyalamasını bekledik.

Benekli, hızı ve keskin manevralarıyla kartalın başını döndürüyordu.

Benekli, kartalı oyalarken biz de hızla dağa uçmaya başladık. Dağın üstüne çıktıkça hava soğuyordu. Ve sonunda sağ salim sürümüze ulaştık. Benekli'ye gelmedi. Onu çok merak ediyorduk.

İki gün sonra, Benekli'den umudu kesip sürüyle yola çıkacakken, birden Benekli önümüzde, tüyleri yolunmuş ve her tarafı yara bere içinde durdu. Ona ne olduğunu sorduğumuzda, yanlış bir hamle sonucu kar-

talın onu yakaladığını ve yuvasına götürürken ağzından düşürdüğünü, kireç dolu küçük bir çukura düştüğünü, neyse ki mücadeleyle kurtulduğunu anlattı.

Üçümüz de, bir daha sürümüzden ayrılmayacağı-mıza kendimize söz verdik. ■

GEÇMİŞTEN KARELER

Zeynep Cemali Öykü Yarışması 2018 6,7 ve 8. sınıflar

Desen: Huban Korman

“Keçi inadı tutan çocuğa laf geçiremeyeceğini anlayınca sustu.”

Zeynep Cemali'nin *Öykü Öykü Gezen Kedi* kitabından tema cümlesi.

6-7-8. SINIFLAR

GÜNIŞIĞI
KİTAPLIĞI

2018 teması **KARARLILIK**
Son başvuru **22 MAYIS 2018**

SEÇİCİ KURUL Çiğdem Sezer,
Fatime Uslu, Semih Gümüş,
Turgay Fişekçi, Müren Beykan

BAŞVURU yarisma@gunisigkitapligi.com
Öyküler gunisigkitapligi.com'daki Kayıt Formu doldurularak gönderilir.

info@gunisigkitapligi.com | T 0212 212 99 73 | F 0212 217 91 74

facebook.com/gk.gunisigkitapligi | twitter.com/_Gunisigi | instagram.com/gunisigi_kitapligi

1.YIL
2011

Tema
KARDEŞLİK

*“İki kardeş sınımsıkı
kucaklaştılar.”*

Zeynep Cemali'nin
Ankaralı kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2011

Aysel Gürmen
Necati Tosuner
Yrd. Doç. Dr. Necdet Neydim
Sevim Ak
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Zeynep” öyküsü

Nurbüke Teker

6. sınıf öğrencisi
Ankara, Türkan Yamantürk İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Çukur” öyküsü

Nihal Deniz Köksal

7. sınıf öğrencisi
Ankara, Andiçen İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Yıllar Sonra” öyküsü

Destina Berfin Sever

8. sınıf öğrencisi
İzmir, Yöneliş Koleji

2.YIL
2012

Tema
HOŞGÖRÜ

*“Ona duyduğum öfke
çoktan uçup gitmişti.”*

Zeynep Cemali'nin
Patenti Kız kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2012

Hacer Kılıcıoğlu
Necati Tosuner
Prof. Dr. Nuran Özyer
Süleyman Bulut
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Parça Hoşgörü” öyküsü

Beyza Nur Muslu

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Prof. Abdullah Türkoğlu İlköğretim Okulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Sessizliğin Ressamı” öyküsü

Bilge Arslan

7. sınıf öğrencisi
Bursa, Özel Çakır İlköğretim Okulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Bir Demet Çiçek” öyküsü

Ceren Kuran

6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki İlköğretim Okulu

3.YIL
2013

Tema
ARKADAŞLIK

*“Onların arasında olmak
için neler vermezdi.”*

Zeynep Cemali'nin
Gül Sokağı'nın Dikenleri kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2013

Aslı Tohumcu
Gülsüm Cengiz
Necati Güngör
Prof. Dr. Selahattin Dilidüzgün
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Işık Yağmuru” öyküsü

Dilara Karabekmez

7. sınıf öğrencisi
Edirne, Fatih Sultan Mehmet Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Bir Deniz Feneri Vardı:

Yalnız...” öyküsü

Sıdıka Selin Çolak

6. sınıf öğrencisi
ODTÜ Geliştirme Vakfı Mersin Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mızıka” öyküsü

Beyza Çelik

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa, Tuna Ortaokulu

4.YIL
2014

Tema
UMUT

*“Belki yıllardır
ilk kez gülümsedi.”*

Zeynep Cemali'nin
Ballı Çörek Kafeteryası kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2014

Adnan Binyazar
Leyla Ruhan Okyay
Mavisel Yener
Prof. Dr. Sedat Sever
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Yelkenli” öyküsü

Deniz Angın

7. sınıf öğrencisi
Trabzon, Şehit Öğretmen Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kutupyıldızı” öyküsü

Sıla Hatipoğulları

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, VKV Koç Özel Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Mavi Gözlü Kadın” öyküsü

Delfin Tuna

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Şişli Terakki Ortaokulu

SEÇİCİ KURUL ÖZEL ÖDÜLLERİ

“Umut Sahaf” öyküsü

Ceren Nisanur Ateş 6. sınıf öğrencisi
İstanbul, Bayrampaşa Sancak-Soy Ortaokulu

“Kaybolan Gözlerinin İçinde” öyküsü

Çağla İdil Ata 7. sınıf öğrencisi
ODTÜ Geliştirme Vakfı Ankara Özel Ortaokulu

5. YIL
2015

Tema
CESARET

6. YIL
2016

Tema
ADALET

“Yüzlerindeki kararlılık, gelecek günlerin muştusu gibiydi.”

Zeynep Cemali'nin
Güzelce'de Bir Kaçak, Memo kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2015

Ayfer Gürdal Ünal
Behçet Çelik
Neslihan Önderoğlu
Yalvaç Ural
Dr. Müren Beykan

BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kırıklar ve Kesikler” öyküsü

Ezgi Akar

7. sınıf öğrencisi
İzmir, Nedret İlhan Keser Ortaokulu

İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

“Kanatsız Yükseliş” öyküsü

Bengisu Belen

8. sınıf öğrencisi
Malatya, Mehmet Akif Ersoy Ortaokulu

ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

“Harkıt, Harkıt, Torbanı Sarkıt!” öyküsü

Cem Demir

6. sınıf öğrencisi
İzmir-Menemen, Egekent 2 Ortaokulu

“Kara gözlerinde şimşekler çakıyordu.”

Zeynep Cemali'nin
Ben, Çınar Ağacı ve Pufböreği kitabından.

SEÇİCİ KURUL 2012

Cemil Kavukçu
Karin Karakaşlı
Nazlı Eray
Yusuf Çotuksöken
Dr. Müren Beykan

ÖDÜLLÜ ÖYKÜLER

Ayna

Aysu Çam

8. sınıf öğrencisi
ODTÜ Geliştirme Vakfı Özel Mersin Ortaokulu

Beyaz Lanet

Eray Çakar

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Darüşşafaka Eğitim Kurumları

Yokuş

Naz Özdebakoğlu

7. sınıf öğrencisi
İstanbul, Özel Fenerbahçe Eğitim Kurumları

Ben Tam Oradayım,

O Denizin Kenarında

Zehra Bayraktar

8. sınıf öğrencisi
İstanbul, 23 Nisan Zehra Hanım
İmam Hatip Ortaokulu

Keçi
İNADINA EDEBİYAT

e-dergi

“Edebiyat, hayır demektir.
Her anlamda, tüm bedellerini ödemeyi
göze alarak, hayır diyebilmektir.” Mario Levi

Yayıncılık konferansının tüm içeriği
Aralık ayında, edebiyat e-dergisi
Keçi'nin 8. sayısında.

keciedebiyat.com

keciedebiyat.com

info@keciedebiyat.com T 0212 212 99 73

twitter.com/keciedebiyat facebook.com/keciedebiyat instagram.com/keciedebiyat

ZEYNEP CEMALİ ÖYKÜ YARIŞMASI

BAŞVURU

gunisigikitaqligi.com'daki **Kayıt Formu**'nu eksiksiz doldurarak öykünüzle birlikte yollamalısınız. Bu, değerlendirme sürecinin sağlıklı ilerlemesi için gerekli ve önemlidir.

E-posta yarisma@gunisigikitaqligi.com

Posta Günışığı Kitaplığı Zeynep Cemali Öykü Yarışması
Profilo Plaza, Cemal Sahir Sok. 26/28 B3
Mecidiyeköy 34387 İstanbul

ÖDÜL TÖRENİ

Ödüle değer görülen öykücüler, 2018 sonbaharındaki **8. Zeynep Cemali Edebiyat Günü**'nde düzenlenecek törende ödülleri, usta edebiyatçıların elinden alacaklar. Törene İstanbul dışından katılacak öğrencilerle, velileri ve öğretmenleri, Günışığı Kitaplığı'nın davetlisi olarak ağırlanacaktır.

Zeynep Cemali Öykü Yarışması için eğitimciye notlar

- Gençleri öykü yazmaya heveslendirmek, edebiyat heyecanlarına eşlik etmek değerlidir.
- Öykü yazma sürecinin gençlerin kişisel gelişimine katkısı önemsendiğinden, yarışmada **derecelendirme** yapılmamaktadır.
- Türkçe'nin yanı sıra **farklı branş öğretmenleri** de öğrencilerini yarışmaya katılım için destekleyebilirler.
- Yarışmaya yalnızca **6, 7, 8. sınıf** öğrencileri katılabilir. 5. sınıflar yarışmaya katılamaz.
- Yazılan bütün öyküler, okul yönetimi ve öğretmenler tarafından herhangi bir eleme ya da değerlendirme yapılmadan, **eksiksiz** gönderilmelidir.
- Gençlerin, büyüklerinden **yardım almadan**, kendi özgün metinlerini oluşturması, değerlendirmede aranan önemli bir ölçüttür.
- Tema cümlesi, yönlendirici bir **kılavuz** niteliğindedir. Öyküde yer alması zorunlu değildir.